Warszawa, dnia 30 listopada 1951 r. Nr 8

Wiadomości Wyścigowe

Biuletyn oficjalny
Państwowych Torów Wyścigów Konnych

ZARZĄDZENIE MINISTRA PAŃSTWOWYCH GOSPODARSTW ROLNYCH

z dnia 31 lipca 1951 r.

w sprawie ustalenia prawideł wyścigowych wyścigów konnych

(Monitor Polski Nr A-84 — poz. 1157)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 173) zarządza się, co następuje:

PRAWIDŁA WYŚCIGOWE WYŚCIGÓW KONNYCH

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

§ 1. Przepisy niniejszych prawideł wyścigowych stosuje się do publicznych prób koni, przeprowadzanych galopem.

§ 2. Przedsiębiorstwo państwowe „Państwowe Tory Wyścigów Konnych", zwane dalej „Przedsiębiorstwem", wydaje biuletyn oficjalny pt. „Wiadomości Wyścigowe", w którym zamieszczać należy:

1) na polecenie państwowych władz nadzorczych — zarządzenia, dotyczące wyścigów konnych i wzajemnych zakładów (totalizatora),
2) komunikaty Przewodniczącego Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych,
3) komunikaty i decyzje Przedsiębiorstwa, podlegające podaniu do publicznej wiadomości,

4) plany wyścigów konnych jak również sprawozdania z odbytych wyścigów ze statystyką wyścigową,
5) ogłoszenia o wydaniu licencji, o przyznaniu barw i ustaleniu nazw stajni,
6) ogłoszenia o karach nałożonych w związku z wyścigami,
7) wykaz wszelkich kwot, wygranych przez konie w Polsce oraz kwot wygranych za granicą przez konie polskie i konie zagraniczne sprowadzone do Polski dla udziału w wyścigach,
8) skład pracowników stajni wyścigowych (dżokej, trener, osoba odpowiedzialna za zgłaszanie koni do wyścigów, barwy),
9) inne sprawy podlegające ogłoszeniu w myśl prawideł niniejszych.

ROZDZIAŁ II

Organa wyścigowe

§ 3. Czuwanie nad przestrzeganiem i wykonywaniem prawideł wyścigowych należy:

1) do dyrektora Przedsiębiorstwa, komisji technicznej oraz sędziów wyścigowych — w zakresie spraw dotyczących urządzania wyścigów konnych i wzajemnych zakładów.
2) do dyrektora Przedsiębiorstwa i komisji technicznej — w zakresie wykonywania władzy dyscyplinarnej (§ 155).

§ 4. Do zakresu działania dyrektora Przedsiębiorstwa w sprawach związanych z urządzaniem wyścigów konnych należy:

1) sprawowanie władzy porządkowej na wszystkich terenach i we wszystkich lokalach związanych z urządzaniem wyścigów konnych i wzajemnych zakładów z prawem wydawania zarządzeń i instrukcji,
2) orzekanie w sprawach wykroczeń stosownie do przepisów dyscyplinarnych,
3) powoływanie komisji technicznej i wyznaczanie sędziów wyścigowych na wniosek komisji technicznej,
4) ustalanie planów i warunków gonitw,
5) ustanawianie nagród imiennych,
6) decydowanie o odwołaniu wyścigów w poszczególnych dniach z powodu nie przewidzianych okoliczności,
7) przyznawanie licencji i zezwoleń na dosiadanie koni w wyścigach pracownikom stajen wyścigowych,

8) udzielanie zezwoleń na używanie barw,
9) wszelkie sprawy nie zastrzeżone innym organom Przedsiębiorstwa, a dotyczące urządzania wyścigów konnych i wzajemnych zakładów.

§ 5. 1. Członków komisji technicznej w liczbie siedmiu powołuje i odwołuje dyrektor Przedsiębiorstwa.

2. Przewodniczącego komisji technicznej i jego zastępcę wybierają członkowie komisji technicznej spośród swego grona.

3. Do zakresu działania komisji technicznej należy:
1) projektowanie planów wyścigowych, określanie dni, w których będą odbywać się gonitwy, ustalanie wysokości nagród oraz warunków dodatkowych gonitw,
2) określanie kolejności i czasu rozpoczęcia gonitw,
3) określanie wysokości stawek przy meldowaniu koni do gonitw i opłat za konie wycofane z gonitw,
4) przyjmowanie zapisów, orzekanie o nieważności zapisów,
5) wyjaśnianie wątpliwości, dotyczących warunków gonitwy,
6) ustalanie, czy koń lub jeździec może brać udział w gonitwie ze względu na przepisy prawideł niniejszych oraz warunki poszczególnych gonitw,
7) wykonywanie nadzoru nad prawidłowością przebiegu gonitwy,
8) rozstrzyganie protestów (§ 94),
9) uznawanie gonitw za nieważne,
10) stwierdzanie cech tożsamości koni,
11) decydowanie o przeniesieniu poszczególnych gonitw na inny dzień,
12) zabranianie udziału w gonitwie koni określonych w § 54
13) orzekanie o zdyskwalifikowaniu koni,
14) ustalanie, czy osoby zapisujące konie do gonitwy są do tego uprawnione,
15) orzekanie w sprawach wykroczeń dyscyplinarnych stosownie do przepisów dyscyplinarnych.

4. Komisja techniczna może uprawnienia określone w ust. 3 pkt 2, 4 i 10 przekazywać w całości lub częściowo poszczególnym członkom komisji technicznej.

§ 6. 1. Do prawomocności orzeczeń (decyzji) wymagany jest udział przynajmniej trzech członków komisji technicznej, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy. Orzeczenia (decyzje) komisji technicznej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

2. Wszelkie orzeczenia (decyzje) komisji technicznej są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają, o ile przepisy prawideł niniejszych nie stanowią inaczej.

§ 7. 1. Sędziowie wyścigowi spełniają następujące czynności:
1) sędzia u startu (starter) — zarządza rozpoczęcie gonitwy, czuwa nad prawidłowością startu i decyduje ostatecznie o ważności startu,
2) sędzia u celownika — ustala, w jakim porządku konie minęły celownik,
3) sędzia u wagi — sprawdza wagę jeźdźców przed i po gonitwie,
4) sędzia u zegara — ustala dokładny czas trwania gonitwy, tj. czas od ruszenia koni od startu do momentu mijania celownika przez pierwszego konia,
5) sędziowie-obserwatorzy — czuwają nad prawidłowością przebiegu gonitwy na powierzonych im odcinkach toru,
6) sędzia od handicapu (handicaper) — oznacza wagę, jaką mają nieść poszczególne konie w gonitwach, w których szanse koni mają być zrównane wagą.

2. Podczas wyścigów na każdym torze powinni być czynni przynajmniej: komisja techniczna, sędzia u wagi, sędzia u startu i sędzia u celownika.

3. W razie dostrzeżenia nieprawidłowości w zakresie spraw powierzonych sędziemu obowiązany on jest zameldować o tym niezwłocznie przewodniczącemu komisji technicznej.

4. Komisji technicznej i sędziom wyścigowym zabroniony jest jakikolwiek udział we wzajemnych zakładach (totalizator).

ROZDZIAŁ III

Kierownicy i pracownicy stajen wyścigowych

Kierownicy stajen wyścigowych

§ 8. Kierownikiem stajni wyścigowej może być tylko osoba, która uzyska zezwolenie (licencję) od dyrektora Przedsiębiorstwa.

§ 9. 1. Kierownicy stajen wyścigowych bądź przedstawiciele zespołów zagranicznych, zamierzający zgłaszać konie do wyścigów, powinni składać corocznie Przedsiębiorstwu własnoręcznie podpisaną deklarację zawierającą:

1) nazwę i adres właściciela stajni,
2) nazwisko i adres osoby upoważnionej do zapisywania koni do gonitw,
3) nazwisko i adres osoby trenującej konie,
4) wykaz osób zatrudnionych w stajni,
5) wykaz koni, z których stajnia się składa, z podaniem nazw, płci, wieku, maści, pochodzenia, nazwisk hodowców oraz wysokości nagród i sumy nagród, jakie poszczególne konie uzyskały w roku, w którym zgłoszenie nastąpiło, oraz w roku poprzedzającym zgłoszenie,
6) określenie barw, pod jakimi konie w danej stajni mają biegać.

2. Deklaracja powinna zawierać oświadczenie, że właściciel stajni nie będzie rościł pretensji do Przedsiębiorstwa z powodu śmierci, okaleczenia, utraty lub zmniejszenia wartości konia w związku z przygotowaniem koni do gonitw i udziałem w gonitwach.

3. Wszelkie zmiany dotyczące danych określonych w ust. 1 pkt 1—6, z wyjątkiem nagród i sumy nagród, powinny być zgłoszone na piśmie w ciągu 48 godzin po ich zaistnieniu.

4. W przypadkach, gdy deklaracja nasuwa wątpliwości, komisja techniczna może przeprowadzić dochodzenie celem ustalenia, czy dane przytoczone w deklaracji odpowiadają rzeczywistości, i zależnie od wyników dochodzenia przyjąć deklarację, odmówić przyjęcia lub cofnąć już przyjętą.

5. Jeżeli komisja techniczna nie odmówi przyjęcia deklaracji w ciągu dwóch miesięcy od jej złożenia, deklarację uważa się za przyjętą.

6. Konie objęte deklaracją nie mogą być zapisywane do gonitw do czasu przyjęcia deklaracji przez komisję techniczną.

7. Konie nie zgłoszone w sposób przewidziany w paragrafie niniejszym nie mogą być zapisywane do gonitw.

§ 10. Szczegółowe przepisy, dotyczące obowiązków kierowników stajen wyścigowych, zawarte będą w instrukcji, wydanej przez Przedsiębiorstwo.

Pracownicy stajen wyścigowych

§ 11. Za pracowników stajen wyścigowych w rozumieniu prawideł niniejszych uważa się osoby, które w stajniach wyścigowych spełniają czynności związane z trenowaniem, obsługą lub dosiadaniem koni w wyścigach.

§ 12. Pracownicy dzielą się według funkcji na następujące grupy:

1) uczeń stajenny,
2) młodszy stajenny,
3) stajenny,
4) starszy stajenny,
5) kandydat trenerski,
6) dżokej,
7) trener.

§ 13. 1. Na młodszego stajennego może być przyjęta osoba, która ukończyła 16 lat życia. Młodszy stajenny po przepracowaniu 6 miesięcy w stajni wyścigowej, o ile będzie odpowiadał warunkom stawianym pracownikom stajen wyścigowych, przechodzi automatycznie do kategorii stajennych.

2. Stajenny po przepracowaniu lat trzech w stajni wyścigowej przechodzi do kategorii starszych stajennych.

3. Starszy stajenny po przepracowaniu na tym stanowisku lat sześciu otrzymuje stopień kandydata trenerskiego.

4. Kandydat trenerski po 3-letniej pracy na tym stanowisku może uzyskać zezwolenie na samodzielne trenowanie koni i po wygraniu 50 gonitw przez konie przez niego trenowane przechodzi do kategorii trenerów.

5. Dżokej, który w swojej karierze jeździeckiej wygrał 500 gonitw i zakończył karierę jeździecką, a chce przejść do kategorii trenerów, może otrzymać stanowisko kandydata trenerskiego i zezwolenie na samodzielne trenowanie koni. Po wygraniu 25 nagród końmi przez niego trenowanymi przechodzi do kategorii trenerów.

6. Dżokej, który nie wygrał 500 nagród, a zakończył karierę jeździecką i chce przejść do kategorii trenerów, musi odbyć praktykę roczną na stanowisku kandydata trenerskiego, po czym otrzymuje zezwolenie na samodzielne trenowanie koni; po wygraniu 50 nagród końmi przez siebie trenowanymi przechodzi do kategorii trenerów.

7. Poza wyżej wymienionymi warunkami Przedsiębiorstwo może uzależnić przechodzenie do wyższej kategorii pracowników stajen wyścigowych od ukończenia odpowiedniego kursu zawodowego, zorganizowanego przez Przedsiębiorstwo.

Jeźdźcy

§ 14. 1. Jeźdźcy według ilości wygranych nagród dzielą się następująco:

1) jeździec, który nie wygrał 10 gonitw, otrzymuje nazwę „uczeń jeździecki“,

2) jeździec, który wygrał 10 gonitw, a nie wygrał 25 gonitw, otrzymuje nazwę „starszy uczeń jeździecki",
3) jeździec, który wygrał 25 gonitw, a nie wygrał 50 gonitw, otrzymuje nazwę „praktykant dżokejski",
4) jeździec, który wygrał 50 gonitw, a nie wygrał 100 gonitw, otrzymuje nazwę „kandydat dżokejski",
5) jeździec, który wygrał 100 gonitw, otrzymuje nazwę ‚dżokej".

2. Pozostawanie w jednej z powyżej wymienionych kategorii jeźdźców oprócz zadośćuczynienia wyszczególnionym wyżej warunkom uzależnione jest od stałego utrzymywania się jeźdźca w wadzę nie przekraczającej najniższej wagi dla klaczy 3-letniej na wiosnę z tym, że dosiadanie koni w skali wagi przepisanej dla gonitw obowiązuje jeźdźca zarówno w gonitwach jak i w pracy treningowej.

§ 15. 1. Uzyskanie licencji dżokeja od zagranicznych instytucyj wyścigowych nie uprawnia do dosiadania koni w wyścigach urządzanych w Polsce. Dyrektor Przedsiębiorstwa może jednak udzielić licencji osobie, która posiada licencję od zagranicznych instytucyj wyścigowych, bez względu na to, czy osoba ta odpowiada wymaganiom określonym w prawidłach niniejszych.

2. Zakwalifikowanie jeźdźców zagranicznych do poszczególnych kategoryj, wymienionych w § 14, nastąpi na podstawie ilości wygranych gonitw z wyjątkiem jeźdźców zgłoszonych jako dżokeje.

§ 16. 1. Licencji na trenowanie koni, kierowanie stajnią wyścigową oraz na dosiadanie koni w gonitwach udziela na okres jednego roku dyrektor Przedsiębiorstwa przy udziale rady zakładowej i podstawowej organizacji partyjnej PZPR.

2. Za wydanie licencji mogą być pobierane opłaty w wysokości ustalonej przez Dyrektora Przedsiębiorstwa.

3. Decyzja w sprawie udzielenia wydania licencji na rok następny powinna być wydana i ogłoszona w „Wiadomościach Wyścigowych" przed dniem 15 grudnia każdego roku.

§ 17. Jeździec, który przydzielony został do jednej stajni wyścigowej, nie może dosiadać koni pochodzących z innych stajen wyścigowych bez zezwolenia dyrektora Przedsiębiorstwa.

§ 18. Kierownikom i pracownikom stajen wyścigowych zabroniony jest jakikolwiek udział w zakładach wzajemnych (totalizator).

ROZDZIAŁ IV

Plany i programy wyścigów

Plany wyścigów

§ 19.1. Wyścigi odbywają się ściśle według planów rocznych lub okresowych.

2. Plany te powinny zawierać:

1) przepisy ogólne na dany rok lub okres,
2) wartość poszczególnych nagród,
3) daty wyścigów,
4) szczegółowe warunki gonitw, z wyjątkiem gonitw dodatkowych.

§ 20. 1. Plany roczne i okresowe podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych i powinny być ogłoszone w „Wiadomościach Wyścigowych". Pomyłki drukarskie w planach powinny być sprostowane najpóźniej na dwa tygodnie przed terminem ustalonym na przyjmowanie zapisów do gonitwy, której dotyczą.

2. Przepisy ogólne planów rocznych lub okresowych, wydawane przez Przedsiębiorstwo, mogą zawierać postanowienia szczególne, nie przewidziane w prawidłach wyścigowych, z tym wszakże, że nie mogą być one sprzeczne z prawidłami wyścigowymi.

§ 21. 1. Przedsiębiorstwo może za zezwoleniem Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych urządzać gonitwy dodatkowe nie objęte zatwierdzonym planem i nie podlegające ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych", jednak z zachowaniem następujących przepisów:

1) warunki dodatkowej gonitwy powinny być ogłoszone w lokalu Przedsiębiorstwa i we wszystkich stajniach przynajmniej na 48 godzin przed rozegraniem gonitwy dodatkowej bądź w terminie, który pozwala na zapisanie konia do gonitwy na właściwy dzień wyścigowy,
2) liczba gonitw dodatkowych nie może przekraczać liczby dni wyścigowych objętych planem rocznym na dany rok na torze Przedsiębiorstwa urządzającego gonitwy dodatkowe,
3) wyniki gonitw dodatkowych podlegają ogłoszeniu na równi z wynikami gonitw objętych planem rocznym lub okresowym.

2. Wartość pierwszej nagrody i sumy nagród wygranych w gonitwach dodatkowych traktować należy na równi z nagrodami wygranymi w gonitwach objętych planem rocznym lub okresowym.

§ 22. W przypadku, gdy w związku z zapisaniem do gonitwy więcej niż 13 koni gonitwę podzielono na dwie lub więcej serii (§ 77), gonitwę uważa się z punktu widzenia planu rocznego lub okresowego jako jedną.

Programy wyścigowe

§ 23. 1. Przedsiębiorstwo wydaje programy na poszczególne dni wyścigowe.

2. Programy te powinny zawierać:

1) wskazanie godziny rozegrania gonitwy i kolejność gonitw,
2) wartość pierwszej nagrody oraz nagrody przypadające właścicielom koni w każdej gonitwie za każde miejsce płatne, które koń zajmie,
3) szczegółowe warunki i dystans każdej gonitwy,
4) nazwę, płeć, maść i wiek koni zapisanych do gonitwy, nazwy ojca i matki każdego z tych koni oraz numery obowiązujące dla wzajemnych zakładów (totalizator),
5) nazwę stajni oraz nazwiska hodowców i trenerów,
6) deklarowaną wagę, którą koń ma nieść w gonitwie,
7) barwy stajni.

3. Jeżeli nazwa konia, który już biegał, zostanie w księdze stadnej zmieniona, w następnych sześciu gonitwach po zmianie nazwy obok nazwy nowej podawać należy nazwę dawną.

ROZDZIAŁ V

Warunki wyścigów

§ 24. Warunki rozgrywania gonitw powinny odpowiadać następującym zasadom ogólnym:

1) dystans gonitw nie może być krótszy niż 1000 m we wszelkich gonitwach płaskich za wyjątkiem handicapów, w których dystans nie może być krótszy niż 1800 m,
2) konie biorące udział w gonitwach nie mogą nieść wagi niższej niż 50 kg.
3) gonitwy wyłącznie dla koni 2-letnich nie mogą się odbywać przed 1 sierpnia i po 1 listopada, a gonitwy mieszane dla koni 2-letnich i starszych — przed 1 października i po 1 listopada,

4) nie mogą brać udziału w gonitwie ogiery 2-letnie, które biegały już 7 razy przebiegając cały dystans i mijając celownik, i 2-letnie klacze, które biegały już 6 razy przebiegając cały dystans i mijając celownik, bez względu na to, czy miały prawo udziału w gonitwach, w których biegały,
5) koń 2-letni oraz 3-letni arabski nie może brać udziału w wyścigach dzień po dniu,
6) w wyścigach, w których biorą udział konie dwuletnie lub trzyletnie arabskie, wzbronione jest dosiadanie koni z batem,
7) klacze 5-letnie mogą brać udział w gonitwach płaskich wskazanych w planie rocznym według zasad, które ustalać będzie corocznie komisja techniczna.
8) konie arabskie i anglo-arabskie mogą brać udział w gonitwach, w których dystans wynosi co najmniej 1600 m. nie wcześniej niż w wieku 3 lat i to:
   a) anglo-arabskie — po dniu 1 maja,
   b) arabskie — po dniu 1 lipca, jeżeli w gonitwie biorą udział tylko konie 3-letnie, po 1 września zaś — jeżeli w gonitwie biorą udział konie 3-letnie i starsze,
9) wszelkie stawki wpłacone za udział jednego konia w gonitwie nie mogą przekraczać 5% pierwszej nagrody, przewidzianej dla danej gonitwy.
10) używanie ostróg dozwolone jest wyłącznie w gonitwach z przeszkodami za każdorazowym uzyskaniem zezwolenia od komisji technicznej.

§ 25. Szczegółowe warunki gonitw powinny przewidywać:

1) wysokość nagrody,
2) dystans gonitwy,
3) charakter gonitwy: określenie koni dopuszczonych do udziału w gonitwie.

§ 26. 1. Szczegółowe warunki gonitw, ustalone przez Przedsiębiorstwo, powinny być ogłoszone w planach rocznych lub okresowych (§ 19).

2. Warunki dla dodatkowych gonitw powinny być ogłoszone w lokalu Przesiębiorstwa.

§ 27. Przepisy ogólne na dany rok lub okres, czyli warunki ogólne wyścigów, obejmować powinny:

1) określenie rodzaju gonitw (płaskie, z płotami, z przeszkodami),

2) określenie koni, dla których przeznacza się gonitwę,
3) ograniczenie wałachów w gonitwach płaskich,
4) udział 5-letnich klaczy w gonitwach płaskich,
5) stopień zaliczania sum nagród wygranych w gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni arabskich, angloarabskich, czystej i półkrwi oraz koni półkrwi angielskiej do ograniczeń w gonitwach, w których dopuszcza się konie pełnej krwi angielskiej (w stosunku procentowym),
6) terminy zapisów do gonitw,
7) terminy wycofań z gonitw,
8) sposób kredytowania opłat za zapisy i wycofania,
9) określenie górnej wartości pieniężnej nagród gonitw, w których stosowane będą ulgi wagi dla uczniów, starszych uczniów, praktykantów dżokejskich i kandydatów dżokejskich.

§ 28. Jeżeli warunki gonitw zostały wydrukowane w planach rocznych lub okresowych omyłkowo i nie zostały we właściwym terminie sprostowane (§ 20), nie może to szkodzić zapisującym konie do gonitwy, którzy zastosowali się do mylnie podanych jej warunków.

ROZDZIAŁ VI

Waga noszona przez konie w wyścigach

Przepisy ogólne o wadze, noszonej przez konie w wyścigach

§ 29. 1. Konie, biorące udział w gonitwie, powinny nieść wagę przepisową, stosownie do niniejszych prawideł, przepisów ogólnych planów rocznych lub okresowych lub też warunków gonitwy.

2. Konie, niosące w gonitwie wagę nieprzepisową, podlegają dyskwalifikacji (§ 64).

§ 30. Zależnie od rodzaju gonitwy (§ 97) konie niosą:
1) wagę normalną, określoną w prawidłach niniejszych i przepisach ogólnych planów rocznych lub okresowych,
2) nadwagi lub ulgi wagi, określone w przepisach ogólnych planów rocznych lub okresowych lub też w warunkach gonitwy,
3) wagę naznaczoną przez sędziego — handicapera (§ 98).

§ 31. Jeżeli do tego samego konia miałyby w danej gonitwie zastosowanie nadwagi i ulgi wagi z różnych tytułów

albo jednocześnie nadwaga i ulga wagi, stosuje się następujące zasady:

1) nadwagi i ulgi wagi nie sumują się i nie znoszą się, chyba że jest to wyraźnie wskazane w warunkach gonitwy. Jeżeli takiej wyraźnej wskazówki w warunkach gonitwy nie ma, koń poniesie tylko najwyższą przewidzianą dla niego nadwagę lub otrzyma największą ulgę wagi. Jeżeliby warunki gonitwy przyznawały z jednego tytułu nadwagę, a z innego ulgę wagi, koń poniesie przewidzianą nadwagę, ulga wagi stosowana nie będzie,
2) wyjątek stanowi zbieg ulgi wagi ze względu na kategorie jeźdźców (§ 43), na płeć konia (§ 42) lub pochodzenie konia (§ 39) z nadwagą lub ulgą wagi, wynikającą z innych warunków gonitwy. W tych przypadkach ulgę wagi odejmuje się w całości lub części od wagi ustalonej na podstawie pozostałych warunków gonitwy.

§ 32. Jeżeli waga, jaką koń powinien nieść, nie odpowiada wadze, jaką niósł w gonitwie, lub jeżeli waga, jaką koń miał nieść w gonitwie, została nieprawidłowo ustalona przez osobę zgłaszającą (§ 9), osoby uprawnione (§ 92) mogą wnieść protest.

§ 33. Jeżeli waga jeźdźca w gonitwie płaskiej okaże się wyższa o 2 kg od wagi, jaka wynikała z warunków gonitwy, koń może ulec dyskwalifikacji, chyba że osoba zainteresowana uzyskała zezwolenie komisji technicznej na to dodatkowe obciążenie.

§ 34. W warunkach gonitw międzynarodowych nie może być przewidziana nadwaga za zagraniczne pochodzenie koni ani ulga wagi za krajowe pochodzenie koni.

§ 35. W gonitwch dla koni wszystkich krajów konie zagraniczne niosą oprócz nadwagi, wynikającej z warunków gonitwy, nadwagę specjalną 2 do 4 kg.

§ 36. Jeżeli między ogłoszeniem wagi, jaką mają nieść poszczególne konie w handicapie, a chwilą ważenia jeźdźca koń zapisany do handicapu wygrał gonitwę, niesie w handicapie 2 kg nadwagi za każdą gonitwę.

Ulga wagi

§ 37. Mogą być stosowane ulgi wagi:

1) ze względu na pochodzenie konia.
2) ze względu na jeźdźca (§ 43),

3) ze względu na wiek i płeć konia (skala wagi w załączniku),
4) ze względu na to, że koń biegał lub wygrał.

§ 38. Konie wysokiej półkrwi angielskiej z żadnej ulgi wagi z tytułu pochodzenia korzystać nie mogą.

§ 39. Konie krajowe arabskie, anglo-arabskie i półkrwi angielskiej mogą z tytułu swego pochodzenia korzystać z ulgi wagi, określonej w warunkach ogólnych wyścigów lub w warunkach gonitwy. Wysokość ulgi dla koni półkrwi nie może być uzależniona od procentu zawartości krwi angielskiej (ułamka krwi).

§ 40. Jeżeli w gonitwie międzynarodowej lub w gonitwie dla koni wszystkich krajów biorą udział konie pełnej krwi z końmi niepełnej krwi, tym ostatnim nie może być przyznana ulga wagi za rodowód niepełnej krwi.

§ 41. Jeżeli warunki gonitwy dla koni wszystkich krajów nie stanowią inaczej, konie zagraniczne w gonitwie tej korzystać mogą z przewidzianych ulg wagi.

§ 42. W gonitwach, w których biorą udział konie różnej płci, klacze korzystają z ulgi wagi 2 kg lub 1 kg zależnie od rodzaju gonitwy, określonego w załączniku (skala wagi).

§ 43. 1. Jeżeli warunki gonitw przewidują ulgi wagi w zależności od kategorii jeźdźców, to powinny one być stosowane, jak następuje: w gonitwach, w których wartość pieniężna ustalona będzie w przepisach ogólnych rocznych, powinny być stosowane ulgi wagi dla uczniów, starszych uczniów, praktykantów dżokejskich i kandydatów dżokejskich w następującej skali:

1) dla uczniów, którzy zostali uprawnieni do dosiadania koni w wyścigach — 4 kg tak długo, jak uczeń nie wygra 10 gonitw,
2) dla starszych uczniów — 3 kg ulgi wagi tak długo, jak starszy uczeń nie wygra 25 gonitw,
3) dla praktykantów dżokejskich — 2 kg ulgi wagi tak długo, jak praktykant dżokejski nie wygra 50 gonitw,
4) dla kandydatów dżokejskich — 1 kg ulgi wagi tak długo, jak kandydat dżokejski nie wygra 100 gonitw.

2. Ulgi wagi dotyczą również jeźdźców amatorów stosownie do ilości wygranych gonitw w skali jak wyżej.

3. Dżokejem (§ 14) jest ten, który wygrał 100 gonitw; nie korzysta on z żadnej ulgi wagi.

4. Jeśli gonitwa jest przeznaczona specjalnie dla jeźdźców, którzy nie wygrali 25 gonitw, to obowiązują następujące ulgi:

1) dla uczniów, którzy nie wygrali żadnej gonitwy — 2 kg ulgi wagi,

2) dla uczniów, którzy nie wygrali 10 gonitw — 1 kg ulgi wagi.

5. Dla starszych uczniów obowiązuje w takich gonitwach waga normalna. Niezależnie od ulg, przewidzianych w ustępach poprzedzających, uczniowie i starsi uczniowie, którzy nie wygrali 25 gonitw, korzystają z 1 kg ulgi wagi, jeżeli dosiadają koni trenowanych przez osobę, u której odbywają naukę.

6. Ulgi, określone w ustępach poprzedzających, nie mają zastosowania z reguły w handicapach i gonitwach, w których biorą udział konie 2-letnie albo 3-letnie konie arabskie lub anglo-arabskie.

ROZDZIAŁ VII

Kwalifikacja koni do gonitw.

§ 44. W gonitwie mogą brać udział wyłącznie konie odpowiadające wszystkim jej warunkom.

§ 45. 1. Konie, które brały udział w wyścigach zagranicą, mogą być dopuszczone do udziału w wyścigach w Polsce jedynie wówczas, jeżeli zapisujący konie przedstawi zaświadczenie zagranicznej instytucji, urządzającej wyścigi, stwierdzające, że na torze zagranicznym nie zaszły okoliczności, wskutek których koń utracił prawo do udziału w wyścigach W zaświadczeniu powinny być również podane wartości pierwszych nagród oraz sumy nagród, jakie koń uzyskał na torach zagranicznych.

2. Wykaz koni, wyszczególnionych w zaświadczeniach określonych w ust. 1, podlega ogłoszeniu w „Wiadomościach Wyścigowych".

§ 46. 1. Ilekroć w warunkach gonitw wymieniony jest wiek konia, wiek ten liczy się od pierwszego stycznia tego roku, w którym koń się urodził.

2. Ilekroć warunki gonitwy uzależniają dopuszczenie lub wyłączenie konia z gonitwy albo zastosowanie nadwagi lub ulgi wagi od tego, czy koń biegał lub wygrał, rozumie się bieżący rok kalendarzowy.

§ 47. Za konia, który biegał, uważa się takiego konia, który znajdował się przynajmniej raz w dyspozycji startera, bez względu na to, czy koń miał prawo biegać w danej gonitwie, czy odpowiadał jej warunkom lub czy gonitwa ważnie się odbyła.

§ 48. 1. Za konia, który wygrał gonitwę, uważa się takiego konia, który spełnił warunki przepisane w § 58.

2. Jeżeli więcej koni, nie wyprzedzonych przez jakiekolwiek inne konie przy mijaniu celownika, minęło ten celownik jednocześnie (głowa w głowę), wszystkie te konie uważa się za konie, które wygrały gonitwę; wartość zaś nagrody dla zaliczenia przy kwalifikowaniu do gonitw o nagrody z ograniczeniami ustala się zgodnie z przepisami.

§ 49. Konie, które biegały i wygrały gonitwy z płotami i przeszkodami, są uważane w wyścigach płaskich za konie, które nie biegały i nie wygrały.

§ 50. 1. Wartość pierwszej nagrody oznacza w rozumieniu prawideł niniejszych kwotę pierwszej nagrody przeznaczonej dla zwycięzcy. Suma nagród oznacza wszelkie nagrody pieniężne jakie koń uzyskał.

2. Stawki wypłacone łącznie z nagrodami (§ 61) nie podlegają zaliczeniu do wartości pierwszej nagrody, podlegają natomiast zaliczeniu do sumy nagród.

§ 51. Pierwsza nagroda w gonitwach dla koni wszystkich krajów nie może być niższa niż 1/20, a w gonitwach międzynarodowych — niż 1/10 najwyższej pierwszej nagrody, przewidzianej na dany rok w planie rocznym wyścigów urządzanych przez Przedsiębiorstwo.

§ 52. 1. Warunki gonitw mogą przewidywać ograniczenia udziału konia w gonitwie w zależności od wartości pierwszej nagrody lub sumy nagród uzyskanych przez konia w wyścigach.

2. Jeżeli w warunkach ogólnych planów rocznych lub w warunkach poszczególnych gonitw jest wyraźnie przewidziane, że wartość pierwszej nagrody wygranej przez konie głowa w głowę nie zalicza się przy kwalifikowaniu do gonitw o nagrody z ograniczeniami każdemu w pełnej wysokości, za wartość wygranej nagrody głowa w głowę uważa się tylko kwotę, którą każdy z nich otrzymał z podziału nagród stosownie do przepisów § 62.

3. W przypadku wygrania przez konia głowa w głowę nagrody drugiej, trzeciej lub czwartej, zalicza się przy kwalifikowaniu do gonitw o nagrody z ograniczeniami kwotę,

którą każdy z nich otrzymał z podziału nagród stosownie do przepisów § 62.

4. Jeżeli przepisy ogólne planów rocznych bądź okresowych lub też warunki gonitwy nie stanowią inaczej, nie zalicza się przy kwalifikowaniu do gonitw o nagrody z ograniczeniami wartości pierwszej nagrody, uzyskanej w handicapie.

5. Sumy nagród, uzyskane przez konie arabskie, angloarabskie czystej lub półkrwi oraz konie półkrwi angielskiej w gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni tych ras. zalicza się tylko częściowo w gonitwach, w których mają prawo udziału konie pełnej krwi angielskiej, w stosunku procentowym, ustalonym w przepisach ogólnych planów rocznych; wartość pierwszej nagrody zalicza się w całości. Wartość pierwszej nagrody i sumy nagród, uzyskane przez konie arabskie, angloarabskie czystej lub półkrwi oraz konie półkrwi angielskiej w gonitwach, w których brały udział konie pełnej krwi angielskiej, zalicza się w całości w gonitwach przeznaczonych dla koni arabskich, anglo-arabskich czystej lub półkrwi oraz koni półkrwi angielskiej.

§ 53. Wartość pierwszych nagród i sumy nagród, uzyskane na torach zagranicznych, przelicza się dla ograniczeń wynikających z prawideł niniejszych w sposób, który na każdy rok określa dyrektor Przedsiębiorstwa.

§ 54. 1. Nie ma prawa udziału w gonitwie koń, który:

1) jest trenowany lub dosiadany w gonitwie przez osobę nieuprawnioną (§ 16),
2) nie odpowiada jakimkolwiek przepisom prawideł niniejszych bądź warunkom ustalonym dla danego sezonu wyścigowego lub warunkom gonitwy, określonym w programie,
3) otrzymał w dniu gonitwy jakikolwiek środek leczniczy podniecający lub uspakajający, zarówno wewnętrzny jak i zewnętrzny, z wyjątkiem przypadków, gdy zabieg taki zastosowano za wiedzą dyrektora na zarządzenie i w obecności lekarza weterynaryjnego, powołanego przez Przedsiębiorstwo (§ 116),
4) pozbawiony jest prawa udziału w gonitwach przez zagraniczne organy wyścigowe, których orzeczenia obowiązują w Polsce na zasadach wzajemności,
5) pozbawiony jest prawa udziału w gonitwie decyzją komisji technicznej.

2. Komisja techniczna może nie dopuścić do udziału w gonitwach na czas określony lub bezterminowo koni w stanie wyczerpania, chorych, kulejących, ślepych choćby na jedno oko, narowistych lub będących wyraźnie poza formą.

3. Ponadto komisja techniczna może nie dopuścić do udziału w gonitwie koni podkutych w sposób inny niż to jest określone w instrukcji Przedsiębiorstwa.

§ 55. Warunki udziału koni w gonitwach płaskich oraz w gonitwach z płotami lub przeszkodami unormowane są w przepisach zawartych w odpowiednich rozdziałach.

ROZDZIAŁ VIII

Nagrody.

§ 56. 1. Przedsiębiorstwo powinno przeznaczyć nagrody pieniężne w każdej gonitwie dla właścicieli koni, które zajmą pierwsze cztery miejsca, oraz nagrody hodowlane dla hodowców tych koni, o ile hodowcami są polskie państwowe zakłady hodowlane.

2. Za właściciela konia w rozumieniu niniejszych przepisów uważa się instytucję zgłaszającą konia do wyścigu stosownie do deklaracji złożonej w myśl przepisu § 9.

3. Za hodowcę konia w rozumieniu niniejszych przepisów uważa się zakład hodowlany, w którego posiadaniu znajdowała się klacz — matka konia — w chwili jej ożrebienia.

4. Przedsiębiorstwo może nadawać nazwy nagrodom pieniężnym dla właścicieli koni.

5. Nagroda hodowlana powinna być ustalona w wysokości co najmniej 10 proc. tej kwoty, jaką otrzymuje tytułem nagrody właściciel konia.

6. Zamiast wyznaczonej nagrody z własnych funduszów Przedsiębiorstwo może przyjąć nagrodę ofiarowaną przez poszczególne osoby, instytucje lub organizacje, jeżeli warunki gonitwy, określone przez ofiarodawcę, nie sprzeciwiają się przepisom prawideł niniejszych.

§ 57. Ustalenie miejsc, jakie konie zajęły w gonitwie, uzależnione jest od ilości koni mijających prawidłowo celownik przed nimi i oznacza się liczbą następującą po liczbie wyprzedzających je koni.

§ 58. Pierwszą nagrodę otrzymuje koń wygrywający gonitwę (zwycięzca gonitwy). Za konia, który wygrał gonitwę, uważa się takiego konia, który najwcześniej prawidłowo minął celownik (metę) i nie został zdyskwalifikowany.

§ 59. Konie w gonitwie uzyskują drugie i dalsze miejsca jedynie wówczas, jeżeli w chwili, gdy zwycięzca mija celownik, minęły słup dystansowy.

§ 60. 1. Konie, które przyszły do celownika na miejscach dalszych niż pierwsze, uzyskują nagrody:

1) koń, który przyszedł na drugim miejscu — drugą nagrodę w wysokości 25% pierwszej nagrody,
2) koń, który przyszedł na trzecim miejscu — trzecią nagrodę w wysokości 10% pierwszej nagrody,
3) koń, który przyszedł na czwartym miejscu — czwartą nagrodę w wysokości 5% pierwszej nagrody.

2. W gonitwach międzynarodowych rozdział nagród pomiędzy konie na miejscach płatnych może być ustalony inaczej.

§ 61. Jeżeli — stosownie do warunków gonitwy — do nagród mają być włączone również stawki, wpłacone przy zapisywaniu koni do gonitwy, sumę wpłaconych stawek rozdziela się pomiędzy pierwszą a dalsze nagrody w stosunku określonym w § 60.

§ 62. 1. Jeżeli dwa lub więcej koni przyjdzie równocześnie do celownika (głowa w głowę), nagrody dzieli się między właścicieli na równe części w stosunku do ilości koni według następujących zasad: za dwa konie na pierwszym miejscu — pierwszą i drugą nagrodę; za trzy konie na pierwszym miejscu — pierwszą, drugą i trzecią nagrodę; za cztery lub więcej koni na pierwszym miejscu — wszystkie nagrody; za dwa konie na drugim miejscu — drugą i trzecią nagrodę; za trzy konie na drugim miejscu — drugą, trzecią i czwartą nagrodę; za dwa lub więcej koni na trzecim miejscu — trzecią i czwartą nagrodę; za dwa lub więcej koni na czwartym miejscu — czwartą nagrodę.

2. Jeżeli do nagrody dołączony jest przedmiot niepodzielny (medal, żeton), a konie przyjdą na miejsca płatne głowa w głowę, to przedmiot ten przyznaje się w drodze losowania jednemu z właścicieli lub hodowców koni, które przyszły głowa w głowę.

§ 63. Nagroda wygrana przez konia zostaje wypłacona jedynie wówczas, jeżeli w ciągu 48 godzin po gonitwie nie został zgłoszony protest (§ 93). Zdyskwalifikowanie konia powoduje pozbawienie go nagrody i — jeżeli zajął pierwsze miejsce — utratę tytułu zwycięzcy.

§ 64. 1. Konia należy zdyskwalifikować, jeżeli:
1) koń wziął udział w gonitwie wbrew przepisowi § 54,
2) koń biegał w gonitwie, w której brał udział inny koń należący do tej samej stajni wyścigowej, nie mający prawa udziału w gonitwie (§ 54),
3) koń opuścił w czasie gonitwy tor i nie powrócił nań na miejsce, w którym go opuścił, albo nie przeszedł całego dystansu gonitwy,
4) koń w gonitwie płaskiej przeszedł w chód inny niż galop,
5) koń biegał, mimo że:
   a) nie został do gonitwy zapisany,
   b) zapis został uznany za nieważny,
   c) po dokonaniu zapisu został z gonitwy wycofany,
   d) został zwolniony z dyspozycji startera (§ 84),
6) waga jeźdźca, który dosiadał konia, nie była przed gonitwą sprawdzona, a nie zachodził przypadek określony w § 114,
7) koń niósł wagę niższą od tej, jaka wynikała z warunków gonitwy,
8) koń niósł wagę niższą niż 50 kg,
9) koń nie minął słupa dystansowego w chwili, gdy koń wygrywający doszedł do celownika,
10) waga jeźdźca sprawdzona po gonitwie okazała się niższą od wagi zadeklarowanej przed gonitwą (§ 80).

2. Jeżeli osoby zainteresowane nie podniosły zarzutu wadliwości działania wagi przed ukończeniem ważenia jeźdźców przed gonitwą, nie mogą tego uczynić przy ważeniu jeźdźców po gonitwie.

§ 65. Konia należy zdyskwalifikować, jeżeli przeszkadzał innemu koniowi w gonitwie, choćby bezskutecznie.

§ 66. Koń może być zdyskwalifikowany, jeżeli:
1) jeździec zsiadł z konia nie podjechawszy do wagi lub nie rozsiodłał konia własnoręcznie, nie mając na to zezwolenia,
2) koń niósł wagę co najmniej o 2 kg wyższą od tej, jaka wynikała z warunków gonitwy, a osoba zainteresowana nie uzyskała na to zezwolenia komisji technicznej, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej,
3) koń biegał z innymi końmi tej samej stajni, a przynajmniej jeden z tych koni przeszkadzał innemu koniowi w gonitwie, choćby bezskutecznie, lub z innego powodu został zdyskwalifikowany.

§ 67. 1. Nagrody podlegają wypłacie po upływie 48 godzin od zakończenia gonitwy.

2. Przedsiębiorstwo może termin wypłaty odroczyć, nie dłużej jednak niż na 10 dni.

3. Jeżeli prawo do otrzymania nagrody zostanie zakwestionowane z przyczyn wynikających z niniejszych prawideł, wypłata zostanie wstrzymana i będzie dokonana po upływie 48 godzin od uprawomocnienia się decyzji rozstrzygającej spór na korzyść właściciela konia. W razie orzeczenia o zdyskwalifikowaniu konia (§§ 64, 65, 66) nagrody przechodzą na następne konie w kolejności, w jakiej przyszły do celownika za koniem zdyskwalifikowanym.

4. Jeżeli koń został zdyskwalifikowany po dokonanej wypłacie nagrody, podjęta nagroda podlega zwrotowi Przedsiębiorstwu.

5. Zapadłe na skutek zgłoszonych protestów orzeczenia, zmieniające rezultaty gonitw na korzyść innych koni, nie powodują dla tych ostatnich zmian w ustaleniu ich wygranych przed terminem wydania tych orzeczeń, a przyznane tymi orzeczeniami sumy i wartości nagród obciążają te konie od daty orzeczenia.

§ 68. Nagrody wyścigowe i hodowlane, nie podjęte w ciągu dwóch lat, licząc od dnia 31 grudnia tego roku, w którym odbyła się gonitwa, za którą przyznana została nagroda, przepadają na rzecz Przedsiębiorstwa.

ROZDZIAŁ IX

Gonitwy.

Zapisywanie koni do gonitw.

§ 69. Każdy koń mający wziąć udział w gonitwie powinien być do gonitwy zapisany w sposób przewidziany w niniejszych prawidłach.

§ 70. Terminy zapisów do gonitw powinny być podane w planach rocznych lub okresowych wyścigów.

§ 71. 1. Zapis jest pisemnym dowodem zgłoszenia konia do udziału w określonej gonitwie. Jednocześnie ze zgłoszeniem zapisu należy wnieść opłatę (stawkę) przewidzianą w planach rocznych lub okresowych wyścigów.

2. Opłata może być kredytowana w sposób przewidziany w planach rocznych lub okresowych wyścigów.

3. Wpłacone stawki nie podlegają zwrotowi. Zapis nie opłacony lub nie zakredytowany w sposób przewidziany w ogólnych warunkach wyścigów jest nieważny.

4. Dokonane zapisy nie mogą być wycofane.

§ 72. 1. Jeżeli wniesiono kilka zapisów na konie z jednej stajni, a kwota wpłaconych stawek nie wystarcza na pokrycie należności za wszystkie zapisy, wpłaty zalicza się na kolejne zapisy według wysokości nagród w poszczególnych gonitwach, poczynając od najwyższej, chyba że z treści zapisu lub dołączonych dowodów wynika niewątpliwie, za którego konia stawki nie wpłacono lub wpłacono w niedostatecznej wysokości.

2. W razie wątpliwości, które zapisy należy uznać za nieważne spośród kilku zapisów do gonitw o równej wysokości nagród, rozstrzyga losowanie, zarządzone przez osobę upoważnioną do otwierania zapisów (§ 5 pkt. 4).

§ 73. 1. Zapisy należy składać pisemnie w lokalu Przedsiębiorstwa lub nadsyłać telegraficznie przed upływem oznaczonego terminu.

2. Zapisy mogą być dokonane tylko przez osobę upoważnioną w deklaracji.

3. Zapisy dokonane telegraficznie powinny być potwierdzone w formie pisemnej przed upływem ostatecznego terminu, przewidzianego dla wycofania konia. Jeżeli zapis nie zostanie potwierdzony w tym terminie, komisja techniczna może nie dopuścić konia do udziału w gonitwie. Zapis zgłoszony telegraficznie nie będzie przyjęty, jeżeli jednocześnie nie została wpłacona lub zakredytowana stawka.

4. Po złożeniu zapisów nie można czynić w dokonanych zapisach żadnych zmian jak również nie można zastępować dokonanych zapisów innymi.

5. Formę zapisów określi Przedsiębiorstwo.

6. Zapisy niejasne, nieczytelne lub budzące wątpliwości pod względem treści są nieważne.

§ 74. 1. Komisja techniczna może zażądać dowodu stwierdzającego, że osoba dokonująca zapisu konia do gonitwy uprawniona jest do rozporządzania koniem.

2. Jeżeli uprawnienia osoby zapisującej konia budzą wątpliwości, zapis może być uznany za nieważny.

§ 75. Każdy zapis konia do gonitwy powinien zawierać określenie gonitwy, do której koń jest zapisany, nazwę konia, wskazanie właściciela, określenie wagi, jaką koń ma

nieść w gonitwie, oraz podpis osoby zgłaszającej konia do gonitwy.

§ 76. 1. Zapis będzie uznany za nieważny, jeżeli:
1) nie odpowiada warunkom określonym w § 71 niniejszych prawideł,
2) koń zapisany nie odpowiadał warunkom gonitwy,
3) zapis został dokonany przez osobę nie uprawnioną,
4) zapis został dokonany w formie niezgodnej z niniejszymi prawidłami i instrukcją Przedsiębiorstwa (§§71, 73).

2. Opłaty dokonane w związku z zapisem uznanym za nieważny przepadają na rzecz Przedsiębiorstwa.

3. W przypadku nieumieszczenia w programie dziennym przez przeoczenie konia zgłoszonego zgodnie z przepisami prawideł wyścigowych, Przedsiębiorstwo ma prawo sprostować pomyłkę w ciągu 12 godzin od terminu, w którym zapisy zostały otwarte.

4. Konia należy dopuścić do udziału w gonitwie, lecz wyłączyć z gry we wzajemnych zakładach.

5. Jeśli pomyłka nie została sprostowana w tym terminie, koń nie może być dopuszczony do udziału w gonitwie, Przedsiębiorstwo zaś powinno wypłacić właścicielowi tego konia równowartość pierwszej nagrody rozgrywanej w tej gonitwie.

6. Koń zapisany do gonitwy może być z niej wycofany przez osobę upoważnioną.

7. Wycofanie konia z gonitwy podlega ustalonej co roku opłacie w wysokości od ½ do 1½% pierwszej nagrody przewidzianej dla danej gonitwy.

8. Oświadczenie o wycofaniu konia z gonitwy jest nieodwołalne.

9. Wycofanie konia powinno być zgłoszone zgodnie z instrukcją Przedsiębiorstwa.

§ 77. Jeżeli do gonitwy zapisanych jest więcej niż 13 koni, komisja techniczna może podzielić gonitwę na serie w ten sposób, by w każdej serii znalazło się co najmniej 7 koni i zarządzić odbycie gonitwy w poszczególnych seriach. Do poszczególnych serii gonitwy wyznacza się przez losowanie konie, zapisane do dzielonej gonitwy i należące do tej samej stajni lub trenowane przez tę samą osobę. Pozostałe konie, które nie mogą być wyznaczone do serii w sposób wyżej określony, przydziela się do serii przez losowanie w kolejności, w jakiej zapisane zostały do gonitwy. Do poszczegól-

nych serii dzielonej gonitwy mają zastosowanie wszystkie przepisy o gonitwach jak do poszczególnych gonitw, z wyjątkiem wykazania w planie wyścigów.

Czynności przed gonitwą i po gonitwie.

§ 78. 1. Konie biorące udział w gonitwie powinny być przyprowadzone na miejsce wskazane przez komisję techniczną nie później niż na godzinę przed terminem ustalonym w programie dziennym dla rozpoczęcia gonitwy. Koń powinien być na pierwszy sygnał osiodłany i wyprowadzony na okólnik. Na drugi sygnał konie powinny być całkowicie przygotowane do gonitwy.

2. Na trzeci sygnał jeźdźcy wyjeżdżają na tor w celu udania się na start i przejeżdżają przed komisją techniczną, stosownie do otrzymanych instrukcji.

§ 79. 1. Wszyscy jeźdźcy biorący udział w gonitwie powinni być zważeni w obecności sędziego u wagi, który sprawdza i zapisuje wagę jeźdźców. Zważenie powinno nastąpić najpóźniej na 30 minut przed terminem określonym w programie dla rozpoczęcia pierwszej gonitwy, a w następnych gonitwach przed sygnałem oznaczającym wyjeżdżanie jeźdźców na start do gonitwy poprzedzającej (§ 78).

2. Po zważeniu jeźdźców następuje ogłoszenie numerów koni, nazwisk jeźdźców i stwierdzonej wagi w stosunku do wszystkich koni biorących udział w gonitwie.

3. Jeżeli waga jeźdźca mającego dosiadać konia nie została przed gonitwą sprawdzona, koń nie może brać udziału w gonitwie, z wyjątkiem przypadku przewidizanego w § 114.

4. Waga jeźdźców w rozumieniu niniejszych prawideł oznacza wagę człowieka oraz wszystkich przedmiotów, które koń niesie w gonitwie, z wyjątkiem nogawek, bandaży, napierśnika, uzdy, okularów i bata.

§ 80. 1. Ustalenie wagi, jaką ma nieść koń stosownie do warunków gonitwy, ciąży na osobie uprawnionej do zapisywania konia w chwili ważenia jeźdźca do gonitwy, osoba ta obowiązana jest zgłosić wagę tę sędziemu u wagi.

2. W przypadku pomyłki, osoba zgłaszająca wagę sędzemu, może sprostować ją do momentu sygnału oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców do danej gonitwy. Po upływie tego terminu, należy zawiadomić o pomyłce komisję techniczną. Komisja techniczna w tym przypadku nie dopuszcza konia do udziału w gonitwie.

§ 81. Przed każdą gonitwą sędzia u wagi doręcza komisji technicznej, sędziom u startu i u celownika wyciąg z programu dziennego gonitw z wyszczególnieniem koni biorących udział w poszczególnych gonitwach, nazwisk i wagi jeźdźców oraz numerów porządkowych koni u startu.

§ 82. 1. Po odbytej gonitwie jeźdźcy powinni podjechać do wagi i tam osobiście rozsiodłać konia. Waga jeźdźca podlega po gonitwie ponownemu sprawdzeniu w obecności sędziego u wagi. Jeżeli wskutek wypadku jeździec nie może do wagi podjechać, należy go doprowadzić, a konia może rozsiodłać inna osoba za zezwoleniem komisji technicznej.

2. Jeździec, którego waga po gonitwie okazała się niższa lub wyższa od wagi stwierdzonej przed gonitwą, może być ukarany.

§ 83. Konie pozostają rozsiodłane u wagi do czasu sprawdzenia wagi wszystkich jeźdźców biorących udział w gonitwie. Jeźdźcy obowiązani są pozostać w miejscu ważenia do czasu zwolnienia ich przez sędziego u wagi. Koniec sprawdzania wagi podaje się do publicznej wiadomości specjalnym sygnałem, jeżeli przewodniczący komisji technicznej nie zarządzi inaczej.

Start.

§ 84. 1. Starter wywołuje nazwiska jeźdźców w miejscu startu.

2. Każdy koń, którego jeździec odpowiedział na wywołanie, jest w dyspozycji startera. Starter nie jest obowiązany oczekiwać na konia, który opóźnił się na wywołanie jeźdźca.

3. Starter może zwolnić konia ze swej dyspozycji:

a) na prośbę jeźdźca — z przyczyn szczególnie uzasadnionych,

b) z urzędu — gdy jeździec opóźni podejście do startu.

4. Decyzja startera jest ostateczna. Starter podaje tę decyzję niezwłocznie do wiadomości komisji technicznej przed przystąpieniem do startowania.

5. Jeżeli koń zwolniony z dyspozycji startera weźmie udział w gonitwie, będzie zdyskwalifikowany, a jeździec podlega karze.

6. Koń zwolniony z dyspozycji startera będzie uważany za konia, który biegał w rozumieniu § 47 niniejszych prawideł.

7. U startu konie zajmują miejsce wylosowane, poczynając od wewnętrznej linii toru wyścigowego.

8. Losowanie miejsc odbywa się w czasie i trybie określonym w instrukcji Przedsiębiorstwa. Starter przystępuje do startowania na sygnał do rozpoczęcia startu, dany na polecenie komisji technicznej.

§ 85. Start odbywa się przy pomocy maszyny do startowania lub przy pomocy chorągiewki.

Start przy pomocy maszyny do startowania.

§ 86. 1. Jeźdźcy powinni wyrównać konie w odległości nie większej niż 15 m od maszyny do startowania. Wyrównane konie podchodzą stępem do maszyny do startowania i zatrzymują się przed sznurami.

2. Podniesienie sznurów oznacza rozpoczęcie gonitwy.

3. W przypadku gdy starter zarządzi start ze stępa, konie wyrównane podchodzą stępem do maszyny do startowania i — nie zatrzymując się — ruszają w galop w momencie podniesienia sznurów przez startera.

4. Jeżeli starter uzna, że konie ruszyły w sposób naruszający równość szans, to uznaje start za nieprawidłowy i daje sygnał do zawrócenia koni podniesieniem chorągiewki, na znak której kontrstarter podnosi flagę, co obowiązuje jeźdźców do zawrócenia koni na miejsce startu.

5. Starter może nie puścić poszczególnych koni w dystans, o ile uzna, że straciły one szanse w wyścigu.

Start przy pomocy chorągiewki.

§ 87. Jeźdźcy powinni wyrównać konie w odległości nie większej niż 15 m od miejsca startu. Wyrównane konie podchodzą stępem do miejsca startu i nie zatrzymując się — na znak startera, który wyraża się opuszczeniem chorągiewki, ruszają do wyścigu. Moment opuszczenia chorągiewki przez startera jest sygnałem rozpoczęcia wyścigu. Odwołanie nieprawidłowego startu odbywa się jak przy starcie przy pomocy maszyny do startowania.

Kontrstarter.

§ 88. 1. Kontrstarter staje o 80 m od miejsca startu. Na sygnał startera, wyrażający się podniesieniem chorągiewki, kontrstarter podnosi flagę i trzyma ją tak długo, dopóki konie nie powrócą na miejsce startu. Starter daje kontrstarterowi znak na opuszczenie flagi.

2. W przypadku, gdy konie miną kontrstartera z podniesioną flagą i pójdą do wyścigu, co ustala komisja techniczna, gonitwa jest nieważna.

§ 89. 1. Starter może zmienić kolejność miejsc koni, wyznaczyć koniom miejsca z tyłu lub na zewnątrz szeregu, a nawet usunąć ze startu w przypadkach, gdy koń jest nerwowy, złośliwy, zarzuca się albo w inny sposób przeszkadza prawidłowemu i szybkiemu dokonaniu startu.

2. Starterowi służy prawo składania wniosków do komisji technicznej o ukaranie jeźdźców i trenerów.

3. Trener może być ukarany za wysłanie na start konia, który nie umie prawidłowo startować.

§ 90. 1. Sędzia u startu rozstrzyga ostatecznie o ważności startu.

2. Szczegółowe przepisy o startowaniu określi instrukcja Przedsiębiorstwa.

3. W przypadkach wyjątkowych komisja techniczna może na pisemny wniosek trenera zgłoszony przed upływem ostatecznego terminu, określonego do zapisywania koni do gonitwy, zezwolić na puszczenie konia ze startu z ręki lub spoza szeregu koni z tyłu.

Celownik.

§ 91. 1. Kolejność, w jakiej konie minęły celownik, ustala sędzia u celownika.

2. Sędzia powinien w miarę możności ustalić, w jakiej kolejności minęły celownik wszystkie konie biorące udział w gonitwie, obowiązany zaś jest ustalić co najmniej, w jakiej kolejności przyszły konie na wszystkich miejscach płatnych i pierwszym niepłatnym.

3. Ustalając kolejność, sędzia u celownika określi w sposób ustalony instrukcją Przedsiębiorstwa odległość, jaka dzieliła konie, gdy mijały celownik na miejscach płatnych, oraz stopień wysiłku, z jakim koń wygrał gonitwę.

4. Ustalenie sędziego u celownika nie podlega uchyleniu ani zaskarżeniu.

5. Ustalenie swe sędzia u celownika wpisuje niezwłocznie do księgi protokołów gonitw i stwierdza swym podpisem, po czym zarządza wywieszenie przy celowniku numerów koni, które zajęły miejsca płatne, dla wzajemnych zakładów w ustalonej przezeń kolejności. Ustalenie to nie przesądza kolejności przyznania płatnych miejsc w gonitwie.

6. Ustalenie kolejności, miarodajne dla wypłat we wzajemnych zakładach, następuje po sygnale oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie, tj. po sprawdzeniu wagi i rozstrzygnięciu ewentualnych protestów, które mogą wpłynąć w terminach przewidzianych w § 93.

7. Na znak, że kolejność przyznanych miejsc płatnych, obowiązujących dla wypłat we wzajemnych zakładach, jest ostatecznie ustalona, przy numerach wywieszonych na słupie przy celowniku umieszcza się zieloną chorągiew.

8. Kolejność, ustalona dla wypłat we wzajemnych zakładach, nie przesądza możności zdyskwalifikowania konia na skutek protestów zgłoszonych w późniejszym terminie, zgodnie z przepisami niniejszych prawideł.

9. Jako przyrząd pomocniczy przy ustalaniu kolejności, w jakiej konie minęły celownik, może być stosowane urządzenie kinematograficzne. Sposób ustalania kolejności przy pomocy urządzenia kinematograficznego określi instrukcja Przedsiębiorstwa.

P r o t e s t y.

§ 92. 1. Zastrzeżenia z powodu nieprawidłowości gonitwy (protesty) mogą wnosić:

1) członkowie komisji technicznej i sędziowie wyścigowi,
2) zainteresowani kierownicy stajen wyścigowych, osoby trenujące konie oraz jeźdźcy dosiadający koni.

2. Protesty dotyczące gonitw można składać:

a) na torze wyścigowym podczas trwania gonitw w dniu, w którym gonitwy te odbywają się — tylko sędziemu u wagi,
b) w pozostałych przypadkach — przewodniczącemu komisji technicznej.

3. Uczestniczący w gonitwie jeździec zapowiada protest wyjeżdżając z toru sędziemu u celownika i składa go sędziemu u wagi.

4. Protest zgłoszony ustnie przez kierownika stajni wyścigowej lub trenera, powinien być potwierdzony na piśmie przed upływem terminu określonego w § 93 dla składania protestów.

5. Przyjmujący zgłoszenie protestu od tych osób, powinien na żądanie zgłaszającego wydać pisemne oświadczenie, że protest został zgłoszony w terminie.

6. Osoby określone w ust. 1 pkt. 2 w razie zgłoszenia protestu, który uznany zostanie za oczywiście bezpodstawny, podlegają karze stosownie do przepisu § 151.

§ 93. 1. Protest może być zgłoszony tylko w następujących terminach:

1) jeżeli dotyczy nieprawidłowego dystansu gonitwy — najpóźniej do sygnału oznaczającego wyjeżdżanie jeźdźców na start do gonitwy poprzedzającej, a jeżeli protest dotyczy pierwszej gonitwy — najpóźniej na 30 minut przed terminem, określonym w programie dla rozpoczęcia tej gonitwy,
2) jeżeli dotyczy różnicy między wagą jeźdźca stwierdzoną po gonitwie, a wagą zadeklarowaną przed gonitwą — do czasu, zanim jeździec, którego wagi dotyczy zarzut, nie zejdzie z wagi,
3) jeżeli dotyczy zarzutu niedopełnienia przed gonitwą formalności określonej w § 78, niezważenia jeźdźca przed lub po gonitwie, niezgodnego z przepisami postępowania jeźdźca w czasie gonitwy, zmylenia toru lub innej nieprawidłowości w przebiegu gonitwy — najpóźniej do sygnału oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźca po gonitwie,
4) jeżeli dotyczy zarzutu zastosowania do konia środka podniecającego lub uspakajającego albo dania koniowi w dniu gonitwy lekarstwa wbrew przepisowi § 116 — najpóźniej do sygnału oznaczającego zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie,
5) jeżeli dotyczy zarzutu, że waga, jaką koń miał nieść w gonitwie, została przez osobę zgłaszającą nieprawidłowo ustalona, że koń nie miał prawa brania udziału w gonitwie albo że był trenowany przez osobę do tego nieuprawnioną lub że konia dosiadał w gonitwie jeździec, który nie był do tego uprawniony, albo który nie odpowiadał warunkom gonitwy lub który został pozbawiony prawa dosiadania koni, że zapis konia do gonitwy był nieważny, jak również wszelkie inne protesty, dotyczące zarzutów nie określonych w paragrafie niniejszym — najpóźniej przed upływem 48 godzin po zakończeniu gonitwy,
6) jeżeli dotyczy zarzutu, że świadectwo pochodzenia konia biorącego udział w gonitwie zostało sfałszowane, albo że koń został zamieniony lub zamiast konia zgłoszonego

do gonitwy podstawiono innego konia — najpóźniej przed upływem 60 dni po ukończeniu gonitwy.

2. Protesty zgłoszone po upływie terminów określonych w ust. 1 będą pozostawione bez rozpatrzenia.

§ 94. 1. Protesty rozstrzyga komisja techniczna, która przed powzięciem decyzji obowiązana jest zawezwać osoby zainteresowane do udzielenia wyjaśnień.

2. Decyzje komisji technicznej w sprawach techniczno-wyścigowych są ostateczne i zaskarżeniu nie podlegają.

Rodzaje gonitw.

§ 95. 1. Ze względu na pochodzenie koni gonitwy dzielą się na gonitwy dla koni wyłącznie krajowych, gonitwy dla koni wszystkich krajów oraz gonitwy międzynarodowe.

2. W warunkach gonitwy powinno być wyraźnie wskazane, czy dana gonitwa jest gonitwą dla koni wszystkich krajów, czy też gonitwą międzynarodową.

§ 96. 1. Według płci gonitwy dzielą się na:

1) gonitwy koni jednej płci,
2) gonitwy dla ogierów i klaczy,
3) gonitwy dla ogierów, klaczy i wałachów (zwane gonitwami „dla koni").

2. W gonitwach, w których biorą udział konie różnej płci, klacze korzystają z ulgi wagi 2 kg, z wyjątkiem handicapów i gonitw specjalnie wymienionych w niniejszych prawidłach.

3. Klacze dwuletnie korzystają z 1 kg ulgi wagi.

§ 97. 1. Według warunków wagi gonitwy dzielą się na:

1) gonitwy z wagą normalną, w których wszystkie konie niosą wagę ustaloną w skali określonej w załączniku do niniejszych prawideł,
2) gonitwy z nadwagami lub ulgami wagi, w których poszczególne konie niosą określoną w programie lub warunkach gonitwy wagę większą lub mniejszą od skali wspomnianej w pkt. 1,
3) handicapy, w których szanse poszczególnych koni w gonitwie są wyrównane wagą, oznaczoną przez sędziego handicapera.

2. Ustalenia, czy koń odpowiada warunkom gonitwy i jaką ma nieść wagę, dokonać należy według stanu w chwili ważenia jeźdźca przed gonitwą.

§ 98. 1. Handicapy mogą być:
1) „z wczesnymi zapisami“ — w których mogą brać udział tylko konie, które zostały zapisane w terminie określonym w warunkach gonitw,
2) „otwarte“ — w których mogą brać udział wszystkie konie odpowiadające warunkom danej gonitwy,
3) „ograniczone“ — w których granice dopuszczalnej wagi są określone w warunkach gonitwy.

2. Konie dwuletnie pełnej, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej oraz trzyletnie arabskie i anglo-arabskie nie mogą brać udziału w handicapach.

3. Waga, jaką poszczególne konie mają nieść w gonitwie, oznaczona przez handicapera, nie może być zmieniona po upływie terminu przewidzianego w warunkach gonitwy dla ogłoszenia wagi. Jeżeli jednak między ogłoszeniem wagi a chwilą ważenia jeźdźca do gonitwy koń zapisany do handicapu wygrał gonitwę, niesie w handicapie dwa kilogramy nadwagi za każdą wygraną gonitwę.

§ 99. Gonitwy dzielą się na:
1) gonitwy o nagrody otwarte — dla wszystkich koni, odpowiadających warunkom ogólnym, przewidzianym w niniejszych prawidłach; w gonitwie takiej mogą być stosowane jedynie ograniczenia z tytułu zagranicznego pochodzenia konia, jego wieku lub płci,
2) gonitwy o nagrody z ograniczeniami koni z tytułu pochodzenia, płci, wieku, biegania lub niebiegania konia, wygrania lub niewygrania pewnej kwoty lub wartości nagrody.

§ 100. 1. Ze względu na tor gonitwy dzielą się na:
1) płaskie,
2) z płotami lub przeszkodami.

2. W zależności od dystansu i rozmiaru przeszkód gonitwy z przeszkodami dzielą się na:
1) lekkie i
2) ciężkie.

§ 101. Ze względu na wiek koni gonitwy dzielą się na:
1) gonitwy wyłącznie dla koni jednego wieku: 2, 3, 4 lub 5-letnich,
2) gonitwy dla koni różnego wieku:
   a) dla koni 2-letnich i starszych,
   b) dla koni 3-letnich i starszych,
   c) dla koni 4-letnich i starszych,
   d) dla koni 5-letnich i starszych.

Ogólne prawidła gonitw.

§ 102. Gonitwa jest próbą selekcyjną koni i powinna się odbyć zgodnie z jej propozycjami w warunkach jednakowych szans wszystkich koni przy wykazaniu całkowitego ich wysiłku i uwydatnieniu elementów współzawodnictwa i walki w poszczególnych fazach gonitwy. Nad wypełnieniem wszystkich powyższych zasad prawidłowości gonitwy czuwa komisja techniczna ustalając jej ważność lub odmawiając uznania jej ważności.

§ 103. Próbom wyścigowym podlegać mogą wyłącznie konie stanowiące własność i będące zarazem w użytkowaniu Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, spółdzielni produkcyjnych i goszczących w Polsce zaproszonych zespołów zagranicznych. W stosunku do właścicieli koni dopuszczonych do prób wyścigowych Przedsiębiorstwo nie ponosi żadnej odpowiedzialności w wypadku śmierci, okaleczenia utraty lub zmniejszenia wartości konia w związku z przygotowaniem koni do gonitw i udziałem w gonitwach.

§ 104. Nie mogą brać udziału w wyścigach klacze, które w roku zgłaszania do wyścigów były stanowione (odchowywane).

§ 105. Przedsiębiorstwo nie ponosi wobec kogokolwiek odpowiedzialności majątkowej za dopuszczenie do gonitwy konia, który nie miał prawa brania udziału w gonitwie.

§ 106. Próbom wyścigowym podlegać mogą konie dwuletnie i starsze pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi anbielskiej oraz trzyletnie i starsze czystej krwi arabskiej, czystej krwi anglo-arabskiej oraz półkrwi tych ras.

§ 107. Bez dwóch koni różnych stajni u startu gonitwa nie dochodzi do skutku.

§ 108. Komisja techniczna władna jest ustalać normy czasu przebywania dystansu w poszczególnych fazach gonitwy.

§ 109. Nie wolno wysyłać na start konia, który nie jest całkowicie przygotowany do wyścigów lub jeśli się nie ma zamiaru wydobycia z konia maksymalnego wysiłku.

§ 110. Jeźdźcy mają obowiązek dokładania wszelkich starań, aby gonitwę wygrać, a w razie niemożności wygrania — przynajmniej zająć płatne miejsce.

§ 111. 1. Każda gonitwa powinna się odbywać na dystansie ustalonym w jej warunkach.

2. Gonitwa, która odbyła się na innym dystansie niż ustalony w jej warunkach, jest nieważna.

§ 112. Poza przypadkami określonymi w §§ 88 i 111, gonitwa jest nieważna, jeżeli:

1) żaden z koni nie dopełnił warunków gonitwy lub żaden nie odpowiadał jej warunkom,
2) wszystkie konie zmyliły tor lub wyszły poza tor,
3) wszystkie konie uległy po gonitwie zdyskwalifikowaniu.
4) gonitwa została rozegrana nieprawidłowo (§ 102).

§ 113. 1. Obowiązkiem jeźdźca jest tak prowadzić konia, aby nie przeszkadzał innym koniom w biegu, w szczególności nie przeciął drogi innemu koniowi, nie wyprzedziwszy go przynajmniej o dwie długości, nie popchnął go i nie potrącił.

2. Szczegółową instrukcję o zachowaniu się jeźdźców w gonitwie wyda Przedsiębiorstwo.

§ 114. 1. Jeżeli jeździec po zważeniu uległ wypadkowi, a nie ma już czasu na zważenie innego jeźdźca, przewodniczący komisji technicznej może zezwolić, aby konia dosiadł inny jeździec tej samej kategorii, nie zważony przed gonitwą. Jeździec taki powinien mieć prawo dosiadania koni w gonitwach, odpowiadać warunkom gonitwy i mieć prawo do takiej samej ulgi wagi jak jeździec, którego zastępuje.

2. Jeżeli jednak po zakończeniu gonitwy okaże się, że wskutek zastępstwa koń niósł w gonitwie wagę nie odpowiadającą warunkom gonitwy, mają zostosowanie przepisy § 64 ust. 1 pkt. 7.

§ 115. Słupy dystansowe powinny się znajdować na torze przed celownikiem w odległości, która wynosi:

1) przy dystansie do 1600 m — 50 m,
2) przy dystansie ponad 1600 m do 3000 m — 100 m,
3) przy dystansie ponad 3000 m — 250 m.

§ 116. 1. Koniom biorącym udział w gonitwie nie wolno dawać żadnych środków w celu pobudzenia, wzmocnienia lub uspokojenia, ani też stosować w tym celu jakichkolwiek zabiegów.

2. Niezbędne lekarstwa mogą być po zapisaniu konia do gonitwy dawane jedynie na zarządzenie i w obecności lekarza weterynaryjnego powołanego przez Przedsiębiorstwo i z wiedzą dyrektora Przedsiębiorstwa. Jeżeli lekarstwo jest stosowane wewnętrznie, lekarz weterynaryjny obowiązany jest złożyć w kancelarii Przedsiębiorstwa odpis recepty.

3. W miarę potrzeby przewodniczący komisji technicznej może zarządzić zastosowanie środków mających na celu

uniemożliwienie dania koniowi środka podniecającego, wzmacniającego lub uspakajającego.

4. Niezastosowanie się do tych zarządzeń powoduje wykluczenie konia od udziału w gonitwie, niezależnie od skutków karnych, przewidzianych w niniejszych prawidłach.

5. Przewodniczący komisji technicznej może zarządzić pobranie potu lub wydzieliny konia do analizy powiadamiając o tym zarząd stajni.

6. Przedstawiciel zarządu stajni może być obecny przy pobieraniu próbki i żądać, aby próbka była zabezpieczona.

7. Dyrektor Przedsiębiorstwa ustali szczegółowy tryb postępowania przy pobieraniu próby potu i wydzielin konia do analizy.

8. Jeżeli koń, którego pot lub wydzieliny poddano analizie, zajmie w gonitwie miejsce płatne, wypłata przysługującej mu nagrody zostanie odroczona do czasu uzyskania wyników analizy.

§ 117. O każdym przypadku zachorowania konia osoba trenująca konie obowiązana jest zawiadomić Przedsiębiorstwo w ciągu 12 godzin od wystąpienia pierwszych objawów choroby.

§ 118. Konie poszczególnych stajni powinny biegać w barwach ustalonych przez dyrektora Przedsiębiorstwa.

§ 119. Przedsiębiorstwo prowadzi ewidencję ustalonych barw i ogłasza corocznie przed rozpoczęciem sezonu wyścigowego w „Wiadomościach Wyścigowych" wykaz barw jak również wszelkie zmiany dokonane w ciągu sezonu wyścigowego.

§ 120. Instrukcja Przedsiębiorstwa ustali regulamin rozgrywania gonitw w ramach niniejszych prawideł, a w szczególności określi strój, w jakim jeźdźcy powinni dosiadać koni w gonitwach.

Prawidła gonitw płaskich.

§ 121. 1. W wyścigach płaskich mogą brać udział:

1) konie wpisane do jakiejkolwiek z polskich ksiąg stadnych,
2) ogiery i klacze, wpisane do ksiąg stadnych prowadzonych za granicą dla koni pełnej krwi angielskiej, czystej krwi arabskiej oraz czystej krwi anglo-arabskiej.

2. Konie półkrwi angielskiej, półkrwi arabskiej i półkrwi anglo-arabskiej mogą brać udział w wyścigach płaskich, o

ile urodziły się w Polsce — co powinno być stwierdzone — bez względu na to, czy są wpisane do księgi stadnej.

3. Inne rodzaje koni w wyścigach płaskich są wykluczone.

4. Udział wałachów w wyścigach płaskich powinien być ograniczony przepisami ogólnymi planów rocznych (§ 27) lub warunkami poszczególnych gonitw.

§ 122. 1. W wyścigach płaskich mogą brać udział konie dwuletnie pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej oraz konie trzyletnie i starsze wszystkich rodzajów koni, dopuszczonych do udziału w próbach wyścigowych.

2. W wyścigach płaskich klacze dopuszczone są w wieku do lat pięciu, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych niniejszych prawideł.

§ 123. 1. Dowód wpisania do księgi stadnej i cechy tożsamości konia zgłoszonego do gonitwy powinny być sprawdzone przed pierwszą gonitwą, w której koń ma brać udział. Sprawdzenia dokonują organa Przedsiębiorstwa. Cechy tożsamości konia ustala się przez stwierdzenie, że jego płeć, wiek, maść i odmiany są zgodne z wymienionymi w księdze stadnej, a w stosunku do koni sprowadzonych z zagranicy — z danymi, wymienionymi w dokumencie (certyfikacie) wydanym przez instytucję prowadzącą księgę stadną zagraniczną, do której koń jest wpisany.

2. Jeśli jakakolwiek z cech dla ustalenia tożsamości konia nie jest zgodna z danymi, wymienionymi we właściwym dokumencie, koń nie będzie dopuszczony do udziału w gonitwach na mocy decyzji komisji technicznej, chyba, że komisja odpowiedniej księgi stadnej stwierdzi tożsamość konia.

§ 124. Nie może brać udziału w wyścigach koń pełnej krwi angielskiej lub czystej krwi arabskiej, sprowadzony z zagranicy, który nie został wpisany do polskiej księgi stadnej w terminie określonym w przepisach o prowadzeniu ksiąg stadnych; dotyczy to również potomstwa takiego konia. Wyjątek stanowią konie sprowadzone do Polski dla czasowego udziału w wyścigach. Świadectwa o wpisaniu takich koni do zagranicznych ksiąg stadnych powinny być przedstawione Przedsiębiorstwu nie później niż na dwa dni przed gonitwą, w której koń ma brać udział.

§ 125. 1. Za konia krajowego w rozumieniu prawideł wyścigowych uważa się konia, urodzonego w kraju i wpisanego jako przychówek do polskich ksiąg stadnych.

2. Konie będą uważane za krajowe również wtedy, jeśli się urodziły za granicą z matki wpisanej do polskiej księgi

stadnej i zostały sprowadzone do Polski przed 1 listopada roku, w którym się urodziły.

3. Konie półkrwi angielskiej, półkrwi arabskiej i półkrwi anglo-arabskiej uznaje się za konie krajowe, o ile urodziły się w Polsce, co powinno być stwierdzone.

4. Wszystkie inne konie uważa się za konie zagraniczne (pochodzenia zagranicznego).

§ 126. 1. Konie zagraniczne mogą brać udział w wyścigach płaskich tylko w gonitwach międzynarodowych oraz w gonitwach dla koni wszystkich krajów (§ 95), przy czym w tych ostatnich gonitwach otrzymują nadwagi stosownie do przepisu § 35.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do koni pustynnych czystej krwi arabskiej, przywiezionych do Polski z półwyspu Arabskiego.

§ 127. Warunki ogólne wyścigów lub warunki poszczególnych gonitw mogą przewidywać, że konie urodzone i wychowane w niektórych krajach zagranicznych są dopuszczone do udziału w gonitwach na prawach koni krajowych.

§ 128. 1. W handicapach nie mogą brać udziału konie, które w roku zapisania do handicapu nie uczestniczyły przynajmniej w jednej gonitwie, przebiegając prawidłowo cały dystans.

2. W handicapach otwartych, których waga podlega ogłoszeniu przed rozpoczęciem sezonu wyścigowego danego roku, nie mogą brać udziału konie, które nie odpowiadały w roku poprzednim warunkom określonym w ust. 1.

ROZDZIAŁ X

Prawidła gonitw z płotami lub przeszkodami.

§ 129. O ile przepisy rozdziału niniejszego nie stanowią inaczej, do gonitw z płotami lub przeszkodami stosuje się przepisy pozostałych rozdziałów prawideł wyścigowych.

§ 130. W gonitwach z płotami lub przeszkodami mogą brać udział wyłącznie konie urodzone w Polsce, bez względu na to, czy są wpisane do ksiąg stadnych. Nie dotyczy to gonitw międzynarodowych i gonitw dla koni wszystkich krajów.

§ 131. W gonitwach z płotami mogą brać udział konie (ogiery, klacze, wałachy):

1) trzyletnie pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej — po dniu 1 lipca,

2) trzyletnie anglo-arabskie czystej i wysokiej półkrwi — po dniu 1 września,
3) czteroletnie i starsze pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej oraz arabskie i anglo-arabskie czystej i półkrwi.

§ 132. 1. Dystanse dla koni z płotami nie mogą być krótsze niż 2400 m, ani dłuższe niż 4000 m.

2. Konie trzyletnie nie mogą biegać na dystansach dłuższych niż 3200 m.

3. Z końmi starszymi konie trzyletnie mogą biegać dopiero po dniu 1 września i to na dystansach nie dłuższych niż 2800 m.

§ 133. W gonitwach z przeszkodami mogą brać udział konie (ogiery, klacze, wałachy):

1) trzyletnie pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej po dniu 1 października,
2) czteroletnie i starsze pełnej krwi, wysokiej półkrwi i półkrwi angielskiej oraz anglo-arabskie czystej i półkrwi,
3) pięcioletnie i starsze arabskie.

§ 134. 1. Gonitwy z przeszkodami dzielą się na lekkie i ciężkie w zależności od dystansu i rozmiaru przeszkód.

2. Dystans w gonitwach lekkich nie może być krótszy niż 3000 m ani dłuższy niż 4800 m, w gonitwach zaś ciężkich krótszy niż 3600 m ani dłuższy niż 6400 m, przy czym dystans dłuższy niż 4800 m może być w gonitwach ciężkich stosowany dopiero po dniu 1 lipca danego roku.

§ 135. W gonitwach z płotami lub przeszkodami konie trzyletnie mogą biegać tylko wówczas, gdy gonitwy te są wyłącznie dla trzylatków oraz na dystansie nie dłuższym niż 3000 m.

§ 136. 1. Wałachy mogą być dopuszczone do udziału w gonitwach z płotami lub przeszkodami bez względu na wartość pierwszej nagrody.

2. W gonitwach z płotami lub przeszkodami korzystają z ulgi wagi 2 kg wszystkie klacze trzy-, cztero- i pięcioletnie.

§ 137. 1. Płoty i przeszkody powinny być ustawione na torze co 300 do 400 m.

2. Instrukcja Przedsiębiorstwa określi rodzaj i typy płotów, przeszkód i odkosów, które będą stosowane w gonitwach z płotami lub przeszkodami, sposób ustawienia płotów i przeszkód oraz ilość płotów i przeszkód, stosowanych na poszczególnych dystansach.

§ 138. W gonitwach z płotami lub przeszkodami nie stosuje się słupów dystansowych, konie zaś uzyskują drugie i dalsze miejsca płatne jedynie wówczas, jeżeli miną celownik najpóźniej w pięć minut po zwycięzcy.

§ 139. 1. Gonitwy z płotami nie mogą trwać dłużej od chwili startu niż:

1) na dystansie do 2400 m — 4 minuty 40 sekund,
2) na dystansie do 2800 m — 5 minut 36 sekund,
3) na dystansie do 3000 m — 6 minut,
4) na dystansie do 3200 m — 6 minut 24 sekundy,
5) na dystansie do 4000 m — 8 minut.

2. Gonitwy z przeszkodami nie mogą trwać dłużej od chwili startu niż 20 minut.

3. Gonitwy, w których normy czasu określone w ustępach poprzedzających zostały przekroczone, są nieważne.

§ 140. 1. Jeżeli jeździec dosiadający konia w gonitwie z płotami lub przeszkodami ulegnie wypadkowi, mają zastosowanie przepisy § 114 prawideł wyścigowych.

2. Jeżeli jeździec wskutek upadku po starcie nie może dokończyć gonitwy, może go zastąpić każdy inny jeździec uprawniony do dosiadania koni w danej gonitwie stosownie do jej warunków; jeździec ten jednak powinien rozpocząć bieg przynajmniej od tego miejsca, w którym przerwał go poprzedni jeździec, waga zaś jeźdźca nie może być niższa od tej, jaka wynikała z warunków gonitwy. Wyższa waga jeźdźca od wynikającej z warunków gonitwy nie może być przyczyną zdyskwalifikowania konia.

§ 141. W gonitwach z płotami lub przeszkodami po wyjściu koni na tor nie wolno dokonywać próbnych skoków przez płoty lub przeszkody z wyjątkiem nakazanych przez komisję techniczną.

§ 142. W gonitwach z płotami lub przeszkodami jeździec, którego koń nie skoczył przez przeszkodę lub płot, obowiązany jest ponownie starać się wziąć tę przeszkodę.

§ 143. Przy przebywaniu płotu lub przeszkody jeźdźcowi nie wolno korzystać z obcej pomocy.

§ 144. Jeżeli warunki gonitwy z płotami lub przeszkodami przewidują ograniczenia dla jeźdźców zawodowych, którzy wygrali określoną ilość gonitw, ograniczenia te stosuje się również do jeźdźców amatorów.

§ 145. 1. Niezależnie od przypadków przewidzianych w §§ 64, 65 i 66 prawideł wyścigowych w gonitwach z płotami i przeszkodami:

1) koń będzie zdyskwalifikowany, jeżeli:

a) jeździec skorzystał przy przebywaniu przeszkody z obcej pomocy,

b) nie wypełnił warunku przewidzianego w § 138;

2) koń może być zdyskwalifikowany w razie naruszenia przepisu § 141.

2. Jeżeli w gonitwie spośród kilku koni tej samej stajni niektóre nie ukończą gonitwy z powodu wypadku lub wyczerpania, pozostałe konie tej samej stajni nie mogą być z tego powodu zdyskwalifikowane.

ROZDZIAŁ XI
Przepisy dyscyplinarne.

§ 146. Przepisy dyscyplinarne stosuje się do:

1) wszystkich pracowników Przedsiębiorstwa,
2) kierowników i innych pracowników stajni, których konie zgłoszono do udziału w wyścigach.
3) członków zespołów zagranicznych zaproszonych z końmi — podczas pobytu w Polsce,
4) członków komisji technicznej i sędziów wyścigowych (§ 3).

§ 147. Odpowiedzialności dyscyplinarnej ulega ten, kto dopuszcza się czynu zabronionego przez prawidła wyścigowe, choćby po popełnieniu czynu zabronionego przestał należeć do kategorii osób wymienionych w § 146.

§ 148. 1. Za przekroczenie prawideł wyścigowych mogą być nakładane następujące kary:

1) dyskwalifikacja, czyli bezterminowe pozbawienie prawa pełnienia czynności związanych z wyścigami,
2) zawieszenie w prawach, czyli pozbawienie prawa pełnienia czynności związanych z wyścigami na okres od trzech miesięcy do pięciu lat,
3) spieszenie całkowite, czyli pozbawienie prawa dosiadania koni w gonitwach na określoną ilość dni wyścigowych,
4) spieszenie częściowe, czyli pozbawienie prawa dosiadania w gonitwach pewnej kategorii koni na określoną ilość dni wyścigowych,
5) grzywna,
6) nagana,
7) upomnienie.

2. Kara grzywny może być wymierzona tylko pracownikom stajen wyścigowych, którzy otrzymują premie wyścigowe, i może wynosić od 10% do 50% ogólnej premii, przy-

padającej na miesiąc, w którym pracownik dopuścił się wykroczenia.

3. Kara nagany może być udzielona nie więcej niż jeden raz w roku.

§ 149. 1. Kary dyscyplinarne, orzeczone przez zagraniczne instytucje urządzające wyścigi konne, będą uznane przez Przedsiębiorstwo na zasadzie wzajemności i powodują na torach wyścigowych w Polsce skutki przewidziane w niniejszych prawidłach.

2. Przedsiębiorstwo obowiązane jest ogłaszać w „Wiadomościach Wyścigowych" wykaz zagranicznych instytucji urządzających wyścigi konne, których orzeczenia będą uznane stosownie do przepisu ust. 1.

§ 150. Kto:

1) świadomie podaje w zapisach albo w deklaracjach wiadomości nieprawdziwe, posługuje się fałszywymi świadectwami lub opartymi na fałszywych danych albo podstawia konia w gonitwie,
2) nakłania do czynów lub współdziała w czynach, zmniejszających możliwości wygrania gonitwy,
3) przez rozmyślne działanie zmniejsza wartość użytkową konia,
4) dosiada konia w gonitwie będąc do tego prawa pozbawionym,
5) zmniejsza lub usiłuje zmniejszyć szanse koni w gonitwie, albo rozmyślnie przeszkadza koniom w prawidłowym rozegraniu gonitwy,
6) bez uzasadnionej przyczyny wycofuje konia z gonitwy wbrew przepisom § 76,
7) daje koniowi przed gonitwą lub w czasie jej trwania środek pobudzający, wzmacniający lub uspakajający, poleca dać taki środek lub na to zezwala albo wiedząc o tym nie przeciwdziała temu,
8) będąc właścicielem konia biorącego udział w gonitwie lub kierownikiem stajni czyni zakład przeciw własnemu koniowi lub przeciw koniowi ze stajni, będącej pod jego zarządem,
9) na terenie i w czasie wyścigów publiczną krytyką zarządzeń władz wyścigowych albo publiczną zniewagą osób spełniających czynności związane z urządzaniem wyścigów lub innym postępkiem zakłóci normalny bieg wyścigów,
10) będąc kierownikiem lub pracownikiem stajen wyścigowych, naruszy przepisy § 18 albo notorycznie narusza

swe obowiązki służbowe, jest nietrzeźwy, zachowaniem swym zakłóca porządek lub nie stosuje się do zarządzeń organów wyścigowych — podlega karze zawieszenia w prawach lub karze dyskwalifikacji.

§ 151. Kto:

1) zastosuje w gonitwie podkowy niedozwolone,
2) dosiada konia nie będąc do tego uprawnionym,
3) zaniedba zgłoszenia Przedsiębiorstwu wypadku zachorowania konia,
4) zgłosi oczywiście bezpodstawny protest,
5) dopuści się obrazy osób, spełniających czynności związane z urządzaniem wyścigów, w związku z tymi czynnościami lub z powodu ich spełniania,
6) zatrudnia osobę zdyskwalifikowaną bądź nie posiadającą licencji (§ 16),
7) da koniowi w dniu wyścigów jakiekolwiek lekarstwo wbrew przepisowi § 116,
8) przy przebywaniu płotu lub przeszkody korzysta z obcej pomocy, takiej pomocy udziela lub udzielić poleca,
9) zaniedbuje spełniania obowiązków wynikających z niniejszych prawideł lub przepisów wydanych na ich podstawie —

podlega karze grzywny albo spieszenia całkowitego lub częściowego albo zawieszenia w prawach.

§ 152. Jeździec, który:

1) nie dokłada wszelkich starań, aby wygrać gonitwę lub przynajmniej zająć płatne miejsce,
2) przez niedbalstwo przeszkadza innemu koniowi w gonitwie, nie działając w zamiarze zmniejszenia szans tego konia,
3) odmawia bez ważnego powodu dosiadania konia w gonitwie lub treningu wbrew obowiązkowi wynikającemu z umowy,
4) w gonitwie lub treningu dosiada konia obcego bez zezwolenia pracodawcy,
5) przez niedbalstwo opóźnia start, nie działając w zamiarze zmniejszenia szans konia w gonitwie, nie wykona poleceń sędziego-startera, wstrzymuje konia na starcie, pozostaje na starcie, albo przyjmie udział w gonitwie pomimo zwolnienia z dyspozycji startera dosiadanego przezeń konia,
6) zmyli tor w gonitwie,
7) nie rozsiodła konia po gonitwie albo nie zgłosi się do

wagi lub oddali się z miejsca ważenia bez zezwolenia sędziego,

8) w gonitwie z płotami lub przeszkodami dokonuje skoków próbnych nie nakazanych przez komisję techniczną —

podlega karze grzywny albo spieszenia całkowitego lub częściowego albo zawieszenia w prawach.

§ 153. Kto:

1) zapisuje do gonitw z płotami lub przeszkodami konia źle skaczącego,

2) nie przygotuje się do gonitwy w czasie i w sposób określony w prawidłach wyścigowych,

3) używa w gonitwach barw innych niż te, które zostały uznane przez dyrektora Przedsiębiorstwa,

4) wykracza przeciw zarządzeniom porządkowym organów wyścigowych —

podlega karze nagany lub grzywny.

§ 154. Jeżeli zachodzą szczególne okoliczności łagodzące, można orzec zamiast kar przewidzianych w §§ 151 i 152 karę nagany.

Kary nagany nie można stosować, jeżeli sprawca popełnił czyn z niskich pobudek.

§ 155. Orzecznictwo dyscyplinarne należy do:

1) dyrektora Przedsiębiorstwa w zakresie wykroczeń określonych w § 153 pkt. 4,

2) komisji technicznej — w zakresie wszystkich innych wykroczeń.

§ 156. 1. Od orzeczeń komisji technicznej, wymierzających karę zawieszenia w prawach na okres czasu dłuższy niż jeden rok oraz karę dyskwalifikacji, służy odwołanie do Przewodniczącego Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych, który wyłoni komisję do zbadania sprawy. Komisja ta bądź zatwierdzi orzeczenie, bądź też zwróci sprawę z opinią swoją do ponownego rozpatrzenia komisji technicznej. Opinia ta jest dla komisji technicznej wiążąca. Odwołanie to wnosi się na ręce Przewodniczącego Komitetu.

2. Orzeczenia komisji technicznej, od których nie służy odwołanie, i orzeczenia dyrektora Przedsiębiorstwa są ostateczne i natychmiast wykonalne.

§ 157. W przypadku potrzeby przeprowadzenia dochodzenia w postępowaniu przed komisją techniczną, Przewodniczący wyznaczy do tych czynności jednego z jej członków.

§ 158. 1. Prowadzący dochodzenie przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby również i biegłych, bada wszelkie okolicz-

ności potrzebne do bezstronnego wyświetlenia sprawy jak również zbiera środki dowodowe.

2. Z przebiegu przesłuchania świadków sporządza prowadzący dochodzenie protokół, w którym powinien zaznaczyć: miejsce i czas badania, imię, nazwisko i adres badanego, jego stosunek do obwinionego (krewny, powinowaty, obcy) oraz podać treściwie, lecz wyczerpująco, zeznania badanego. Protokół podpisuje prowadzący dochodzenie i świadek.

3. Prowadzący dochodzenie obowiązany jest dać obwinionemu przed zakończeniem dochodzenia sposobność wypowiedzenia się co do wszystkich punktów obwinienia, jak również co do wyników dochodzeń. Okoliczności wskazane przez obwinionego, mające służyć ku odparciu zarzutu, powinien prowadzący dochodzenie sprawdzić w miarę możności, a zgłoszonych przez obwinionego świadków przesłuchać, jeżeli uzna, że zeznania tych świadków mogą mieć dla obrony obwinionego istotne znaczenie.

4. Odmowa obwinionego wypowiedzenia się w czasie dochodzenia lub fizyczna niemożliwość przesłuchania go, trwająca do ukończenia dochodzenia, nie wstrzymuje dalszego toku sprawy.

§ 159. 1. Orzeczenie komisji technicznej zapada po zawezwaniu na rozprawę obwinionego i powinno zawierać:

1) oznaczenie czynu, przyjętego za dowiedziony,
2) wymiar kary oraz podstawę prawną jej wymierzenia,

2. Niestawienie się obwinionego na rozprawę nie wstrzymuje wydania orzeczenia.

§ 160. 1. Podejrzanego o dopuszczenie się któregokolwiek z czynów określonych w §§ 150, 151 i 152 przewodniczący komisji technicznej może tymczasowo zawiesić w prawach wykonywania czynności związanych z wyścigami, powinien jednak w ciągu dni trzech przedstawić sprawę komisji technicznej.

2. Jeżeli komisja techniczna decyzji o zawieszeniu nie zatwierdzi w ciągu dni siedmiu od doręczenia jej podejrzanemu, zawieszenie upada i nie może być powtórnie z tego samego powodu orzeczone.

3. Zawieszenie zatwierdzone przez komisję techniczną wygasa z chwilą wydania orzeczenia karnego w sprawie, w związku z którą orzeczono zawieszenie.

4. W razie uniewinnienia lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego nie można rościć żadnych pretensyj z tytułu strat poniesionych z powodu zawieszenia w prawach zajmowania się wyścigami lub dosiadania koni.

§ 161. 1. Jeżeli osoba, co do której w postępowaniu dyscyplinarnym zapadło orzeczenie skazujące, przestała podlegać prawidłom wyścigowym przed wykonaniem orzeczenia, wykonanie orzeczenia podlega zawieszeniu.

2. Okres zawieszenia trwa do czasu, gdy skazany ponownie wejdzie w stosunek uzasadniający zastosowanie do niego prawideł wyścigowych (§ 146).

§ 162. Wykonanie orzeczenia skazującego należy do Przedsiębiorstwa.

§ 163. Grzywny wpływają do Przedsiębiorstwa na rzecz funduszu zapomogowego Pracowniczej Kasy Zapomogowo-Pożyczkowej przy Związku Zawodowym Pracowników Rolnictwa — Koło Wyścigi Konne.

Umorzenie postępowania.

§ 164. Komisja techniczna może umorzyć postępowanie dyscyplinarne w każdym stadium. Postępowanie ulega umorzeniu w razie śmierci obwinionego.

§ 165. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić na niekorzyść oskarżonego jedynie wówczas, gdy wyjdzie na jaw, że orzeczenie wydano pod wpływem fałszywego zeznania świadka, biegłego, sfałszowanego dokumentu lub dowodu rzeczowego albo przekupstwa.

§ 166. Wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem może nastąpić na korzyść skazanego z przyczyn określonych w § 165 oraz także wtedy, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody, nieznane przedtem ani skazanemu, który złożył wniosek o wznowienie, ani organowi orzekającemu, stwierdzające, że skazany jest niewinny lub że skazano go za czyn będący cięższym naruszeniem prawideł wyścigowych, aniżeli ten, którego się rzeczywiście dopuścił.

§ 167. W postępowaniu wznowionym na korzyść skazanego nie można orzec kary surowszej, aniżeli orzeczono w poprzednim postępowaniu.

§ 168. 1. Wszelkie doręczenia, które mają nastąpić w myśl przepisów niniejszych, są ważne i powodują bieg terminów, o ile zostały doręczone do rąk własnych obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika lub ogłoszone w lokalu Przedsiębiorstwa albo też w „Wiadomościach Wyścigowych".

2. Doręczenie przez ogłoszenie uważa się za dokonane z upływem trzeciego dnia po ukazaniu się ogłoszenia w lokalu Przedsiębiorstwa lub też w „Wiadomościach Wyścigowych".

§ 169. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1951 r.

Minister Państwowych Gospodarstw Rolnych:

w z. *St. Tkaczow*

Załącznik do zarz. Ministra PGR z 31.7.1951 r. (poz. 1157)

SKALA WAGI

I. Wyścigi płaskie.

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni dwuletnich obowiązuje następująca waga:

w sierpniu i wrześniu . . . . 56 kg,
w październiku i listopadzie . . 57 kg.

Klacze korzystają z 1 kg ulgi wagi.

W gonitwach, w których biorą udział konie dwuletnie i starsze, obowiązuje waga:

dla koni dwuletnich . . . . 55 kg
dla koni trzyletnich . . . . 62 kg,
dla koni czteroletnich i starszych . 64 kg.

Klacze korzystają z 1 kg ulgi wagi.

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni trzyletnich na wszystkich dystansach i we wszystkich sezonach obowiązuje waga 59 kg.

W innych gonitwach obowiązuje waga określona w następującej tabeli:

Dystans		Wiek	Styczeń Maj	Czerwiec Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paźdz. Listopad
4-l. i starsze	do 1600 m wł.	4 l.	60	60	60	60	60
		5 l. i st.	60	60	60	60	60
	do 2400 m wł.	4 l.	59	59	60	60	60
		5 l. i st.	60	60	60	60	60
	ponad 2400 m	4 l.	59	59	60	60	60
		5 l. i st.	61	60	60	60	60
3-letnie i starsze	do 1600 m wł.	3 l.	56	57	58	59	60
		4 l.	63	63	63	63	63
		5 l. i st.	63	63	63	63	63
	do 2400 m wł.	3 l.	55	56	57	58	59
		4 l.	63	63	63	63	63
		5 l. i st.	64	64	63	63	63
	ponad 2400 m	3 l.	55	55	56	57	58
		4 l.	63	63	63	63	63
		5 l. i st.	64	64	63	63	63

Klacze korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach przeznaczonych dla koni trzyletnich i starszych oraz czteroletnich i starszych skalę wagi dla tych gonitw stosuje się również wówczas, jeżeli do gonitwy nie zapisano któregokolwiek z roczników lub po zapisaniu którykolwiek z roczników z gonitwy wycofano.

Ulgi wagi ze względu na kategorie jeźdźców stosuje się bez względu na to, czy w gonitwie biorą udział dżokeje (§ 43).

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni arabskich i chowanych w czystości krwi arabskiej we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach obowiązuje następująca skala wagi:

dla koni trzyletnich . . . . 58 kg,
dla koni czteroletnich . . . . 60 kg,
dla koni pięcioletnich . . . . 64 kg,
dla koni sześcioletnich i starszych . 66 kg.

W gonitwach dla koni trzyletnich i starszych konie trzyletnie korzystają z 3 kg ulgi wagi.

W gonitwach przeznaczonych wyłącznie dla koni angloarabskich we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach obowiązuje następująca skala wagi:

1) dla koni anglo-arabskich o 25% zawartości krwi arabskiej:
   konie trzyletnie . . . . 62 kg,
   konie czteroletnie . . . . 67 kg,
2) dla koni anglo-arabskich o zawartości powyżej 25% krwi arabskiej, mniej jednak niż 50% krwi arabskiej:
   konie trzyletnie . . . . 59 kg,
   konie czteroletnie . . . . 64 kg,
3) dla koni anglo-arabskich o 50% i więcej krwi arabskiej:
   konie trzyletnie . . . . 56 kg,
   konie czteroletnie . . . . 61 kg.

Przedsiębiorstwu przysługuje prawo podwyższenia w wyścigach płaskich skali wagi najwyżej o 3 kg, powinno to jednak być podane w warunkach gonitw w planach rocznych lub okresowych wyścigów.

II. Gonitwy z płotami.

We wszystkich gonitwach z płotami z wyjątkiem tych, w warunkach których jest zastrzeżone, że koni dosiadać mo-

gą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, obowiązuje skala wagi określona w następującej tabeli:

Dystans	Wiek	Styczeń Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paźdz. Listopad Grudzień
2400 m	3 l.	—	—	64	64	65	66
	3 l. ze st.	—	—	—	—	64	65
	4 l.	66	66	67	67	68	69
	5 l. i st.	69	69	69	69	70	70
2500–3200 m	3 l.	—	—	64	64	65	66
	3 l. ze st.	—	—	—	—	64	65
	4 l.	66	66	67	67	69	70
	5 l. i st.	69	69	69	69	71	71
powyżej 3200 m	4 l.	66	66	67	67	69	69
	5 l. i st.	69	69	70	70	71	71

W gonitwach z płotami, w których — stosownie do warunków — koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, powyższą skalę wagi powiększa się o 3 kg w każdej pozycji bez wyjątku.

Klacze 3, 4 i 5-letnie korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach, w których mogą brać udział wyłącznie konie arabskie czystej krwi i chowane w czystości krwi, obowiązuje następująca skala wagi we wszystkich sezonach i na wszystkich dystansach:

dla koni czteroletnich . . . . . . 66 kg,
dla koni pięcioletnich i starszych . . 70 kg.

Klacze czteroletnie i pięcioletnie otrzymują 2 kg ulgi wagi.

III. Gonitwy z przeszkodami.

We wszystkich gonitwach z przeszkodami, z wyjątkiem tych, w warunkach których jest zastrzeżone, że koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, obowiązuje skala wagi określona w następującej tabeli:

Dystans	Wiek	Styczeń Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paźdz. Listopad Grudzień
do 4200 m	3 l.	—	—	—	—	—	66
	4 l.	64	64	65	66	66	67
	5 l	69	69	69	69	69	69
	6 l. i st.	70	70	70	69	69	69
powyżej 4200 m	4 l.	64	64	65	65	65	66
	5 l.	69	69	69	69	69	69
	6 l. i st.	71	71	71	70	70	70

W gonitwach z przeszkodami, w których stosownie do warunków jest zastrzeżone, że koni dosiadać mogą wyłącznie jeźdźcy amatorzy, powyższą skalę wagi powiększa się o 3 kg w każdej pozycji bez wyjątku.

Klacze 3, 4 i 5-letnie korzystają z 2 kg ulgi wagi.

W gonitwach, w których mogą brać udział wyłącznie konie arabskie czystej krwi i chowane w czystości krwi, we wszystkich sezonach i na wszelkich dystansach konie pięcioletnie i starsze niosą wagę 70 kg.

W przepisach ogólnych programów wyścigowych może być przewidziane zwiększenie wagi w poszczególnych pozycjach w gonitwach z płotami lub przeszkodami.

Wydawca: Państwowe Tory Wyścigów Konnych
Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione
Warszawa, Tor Wyścigowy na Służewcu

Prenumerata roczna 30 zł. **Cena Nr 8 — 10 zł.**

Druk. LSW, W-wa. Zam. nr 4522. 2-B-44981